

TREZITI-VĂI!

MAEȘTRI AI INTOLERANȚEI

Citatele din publicațiile catolice descoperă punctele de vedere ale Ierarhiei
despre intoleranță

SUPER SUBMARINE

Dragonii mortali ai adâncurilor

MISTERIOASELE ȚINUTURI MLĂȘTINOASE DIN FLORIDA

Tropicele singuratice ale Americii oferă o exotică viață sălbatică într-un
cadru de o splendoare primitivă

CE CERE IEHOVA DE LA TINE

Să faci ce este corect, să iubești mila și să umbli smerit

8 iulie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Treziți-vă! Rămâneți treji citind „Treziți-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street
N. H. Knorr, președinte
Cinci cenți exemplarul
Brooklyn N. Y. U.S.A.
Grant Suiter, secretar
Un dolar pe an.

Cuprins

Maestri ai intoleranței	4
Omorâți-i pe protestanți!	5
Dublul standard RC al toleranței	8
Libertatea de închinare este doar pentru catolici	11
Păcatul păcatelor	14
Super submarine	14
Dragonii mortali ai adâncurilor	14
Uimitorul tub de alimentare cu aer	15
Noile motoare revoluționare	17
Întrebuințări mai multe și mai mortale	19
Australia albă – o dogmă religioasă	25
Aurul galben aduce rasa galbenă	25
Singura salvare pentru toate rasele	26
Judecătorul care a făcut pe Dumnezeu	27
Catolicii cu pielea închisă la culoare nu sunt doriți	27
Rusia sovietică și religia	28
Moartea unui proverb	31
Uimitoarele și misterioasele ținuturi mlăștinoase din Florida	33
Sanctuarul vieții din sălbăticie	34
„Cuvântul Tău este adevărul”	36
Ce cere Iehova de la tine	42
Costume și obiceiuri ale femeilor din Africa de Vest	43
Retrospectivă asupra lumii	48

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 8 Iulie 1950

Numărul 13

MAEȘTRI AI INTOLERANȚEI

Iubitorii libertății, adevărului și dreptății urăsc intoleranța religioasă. Indiferent că sunt catolici, protestanți sau altceva ei disprețuiesc bigotismul. Ei vor să se bucure de libertatea de a gândi și a vorbi ceea ce cred ei că este adevărul. Ei doresc libertate de acțiune pentru a urma calea de acțiune care li se pare cea mai bună. Și având toleranță ei le permit altora aceeași libertate. Dacă ar fi după ei, forțele intolerante și asupritoare ar fi interzise pentru totdeauna pe acest glob, pentru ca toate rasele și toți oamenii să poată trăi împreună, în unitate și pace. Prin urmare, oamenii care iubesc libertatea privesc cu mare îngrijorare creșterea amenințătoare a intoleranței, care amenință să distrugă libertățile democratice care au fost obținute deja.

Ce forțe se află în spatele acestei mișcări în creștere anti-libertate? Cine sunt mințile care pun la cale și promovează ura

și bigotismul religios intolerante? Unii dintre voi, catolici, sunt cei mai toleranți cetățeni din comunitate. Pe de altă parte, poate cunoașteți unii protestanți care sunt foarte intoleranți. Prin urmare, dacă ești un catolic sincer, poate vei fi foarte șocat să afli că cei mai mari agitatori ai intoleranței sunt membri ai Ierarhiei romano-catolice. Deși la început această declarație te uimește și te calcă pe nervi, dacă acesta este adevărul sprijinit de dovezi indiscutabile, atunci nu vei fi ofensat, ci vei fi bucuros să afli despre el. Catolicul sincer vrea să afle adevărul, căci Domnul Isus Cristos a declarat: „Adevărul vă va face liberi!” (Romani 8:32). Dar cum află cineva dacă această afirmație este adevărul?

Singurul mod în care poți determina dacă cei din Ierarhia romano-catolică sunt cei care pun la cale și promovează intoleranța religioasă este să le citim învățăturile, doctrinele, edictele,

enciclicele și proclamațiile făcute pe această chestiune. De asemenea, și acest lucru trebuie făcut mai cu seamă, să le observi acțiunile, căci acestea vorbesc adesea mai tare și mai accentuat decât cuvintele. Prin urmare, în spiritul unei investigații cinstate și sincere și cu dorința sinceră de a afla adevărul, fiecare iubitor al libertății religioase este invitat să revadă învățătura catolică oficială despre subiectul toleranței.

Doctrina catolică și interpretarea „toleranței” se bazează pe prezumția că Biserica Catolică este singura biserică adevărată, reprezentantul lui Dumnezeu numit suprem și divin, prin urmare toți cei care se împotrivesc papalității sunt rebeli împotriva lui Dumnezeu, vinovați de nelegiuiri chiar mai mari decât adulter, trădare și crimă. Mergând mai departe, Biserica Catolică mai afirmă că are autoritate divină să proscribe, să pună la punct, să reprime și chiar să omoare pe împotriviți, pe care ea îi numește „eretici”, „schismatici” și „infideli”. De tot ce are ea nevoie este putere suficientă să-și pună în aplicare „autoritatea”. Cu alte cuvinte, învățătura catolică este aceasta: „Binele nu poate fi de acord cu răul, adevărul nu poate aproba minciuna, dreptatea nu poate tolera eroarea; și din

moment ce Biserica Catolică este bună, adevărată și dreaptă, ea se obligă să fie intolerantă față de toți ceilalți, pentru că toți sunt răi, mincinoși și greșiți.

Meritele acestei doctrine vor fi discutate mai târziu. Punctul de aici este că această învățătură este principalul motiv pentru care ierarhia este atât de insolentă și bigotă, atât de intolerantă și implacabilă, atât de ireconciliabilă și de neînduplecat în împotrivirea față de ceilalți, atât de lipsită de amabilitate, blândețe sau iertare față de toți cei care nu sunt de acord cu ea. Este important, totuși, să observăm că această atitudine intolerantă nu este susținută neapărat de majoritatea populației catolice, căci ei sunt doar „copii ai Bisericii” și nu sunt o parte ai organizației oficiale. De fapt, populația catolică din comunitățile cosmopolite este foarte tolerantă și doar atunci când este instigată de stăpânii ierarhiei manifestă o intoleranță îngrozitoare.

Omorâți-i pe protestanți

Enciclopedia Catolică, volumul 14, pagina 766, spune că Biserica Catolică „privește intoleranța dogmatică nu doar ca dreptul ei incontestabil, ci ca o datorie sacră”. Mai mult decât atât, se argumentează de această autoritate că de

vreme ce Dumnezeu nu tolerează dumnezei străini, Biserica Catolică „nu poate tolera alte biserici în afară de ea”. De aceea, „o consecință strict logică a acestei idei fundamentale incontestabile este dogma ecleziastică, potrivit căreia în afara Bisericii Catolice nu există salvare”. Cităm o altă autoritate:

„Până în ziua de azi intoleranța religioasă își găsește cea mai puternică bază în convingerea că nu există salvare în afara Bisericii Catolice ... ereticii sunt mai dăunători decât criminalii obișnuiți, iar curățirea pământului de ei este o faptă necesară și benefică. – *Enciclopedia religiei și a eticii* de Hastings, volumul 9, pagina 751.

Un fost general al iezuiților expune aceeași doctrină intolerantă într-un tratat despre legea canonului, atunci când scrie:

„În ce privește relațiile Bisericii Catolice cu celelalte asociații religioase, nu există nici o îndoială că toate asociațiile religioase de necredincioși și toate sectele creștine sunt privite de Biserica Catolică fiind complet ilegale și fără nici un drept de a exista. – Wern, *Jus Decretalium*, volumul I, p. 13.

Prin urmare, nu este un secret că Biserica Catolică învață oficial că protestanții, pe care ea îi numește „eretici”, nu trebuie să aibă nici un drept de a exista, ci trebuie să fie omorâți! Să explicăm:

Apostazia și erezia, ca și rebeliuni criminale împotriva lui Dumnezeu, sunt mult mai grave decât înalta trădare, crima sau adulterul. Dar, potrivit Rom. XIII, 1, autoritățile laice au dreptul de a pedepsi cu moartea, mai ales crimele grave; în consecință, „ereticii nu trebuie doar excomunicați, ci trebuie omorâți pe bună dreptate”. (St. Thomas, II-II, Q, XI, a, 3) – *Enciclopedia Catolică*, vol. 14, pag. 768.

Paginile istoriei pătate de sânge despre Inchiziție mărturisesc în mod groaznic că această doctrină romano catolică a intoleranței a fost atât susținută în teorie, cât și pusă în practică. Atât prin predică, cât și prin practică, mii și mii de protestanți „eretici” au fost chinuiți și uciși în timpul acelei înspăimântătoare încercări din istoria omenirii, relatări care dacă sunt citite cutremură și îmbolnăvesc orice persoană sănătoasă.

Vei protesta, spunând că în majoritatea cazurilor cei care i-au omorât de fapt pe „eretici” au fost autoritățile civile și nu cei

din Biserică. Este adevărat, dar nu poți tăgădui faptul că puterile civile constituiau „săbia Bisericii”, prin urmare, Biserica este responsabilă de acele execuții. Papa Bonifaciu al VIII-lea a arătat acest fapt în a sa bulă papală despre supremația papală, *Unam Sanctum*, în 1302

1. Sub controlul Bisericii sunt două săbii ... cea spirituală și cea lumească. 2. Ambele săbii se află în puterea Bisericii. Cea spirituală este mânuită de Biserică prin mâna preoților, iar cea lumească trebuie să fi folosită de Biserică prin mâna autorității civile, dar sub conducerea puterii spirituale; 3. O sabie trebuie să fie subordonată celeilalte; căci puterea spirituală are dreptul să stabilească și să călăuzească puterea lumească, precum și s-o judece, atunci când nu acționează cum trebuie. *Enciclopedia Catholică*, Vol. 15, p. 126.

În ochii autorităților papale acele săbii civile trebuie să fi fost mânuite „cum trebuie”, căci uciderea medievală a protestanților n-a fost condamnată. Departe de a recunoaște vreo vină, Biserica Romană încearcă să-și justifice

participarea în măcelul Inchiziției. De exemplu:

„Teologii și canonicii cei mai înalți și mai sfinți erau fideli codului lor (care decreta moarte pentru eretici) și au căutat să explice și să justifice lucrul acesta. ... Mai mult decât atât, ei au argumentat că dacă hoții și falsificatorii, care ne jefuiesc doar de bunuri lumești, pot fi condamnați la pedeapsa cu moartea, cu cât mai mult ar putea fi condamnați cei care ne jefuiesc de bunuri supranaturale – credința noastră, sacramentele, viața sufletului. – *Enciclopedia Catholică*, vol. 8, p. 35.

Din nou:

Legislația Bisericii în privința ereziei și a ereticilor este adesea batjocorită cu cruzime și intoleranță. Aceasta este intolerantă ... dar această intoleranță este esențială pentru tot ce există, se mișcă sau trăiește. ... Cruzimea apare doar acolo unde pedeapsa depășește cerințele problemei. Adversarii spun: În mod clar, rigorile Inchiziției încalcă toate sentimentele umane. Noi răspundem: Ei ofensează sentimentele celor din epocile de mai târziu, unde puritatea credinței are mai puțină importanță; dar ei nu s-au opus sentimentelor din propria lor epocă, când erezia era privită mai rău decât trădarea....

Toleranța a apărut doar atunci când credința a dispărut. S-a recurs la măsuri mai bânde doar atunci când s-a dorit putere de a aplica măsuri mai severe. – Enciclopedia Catolică, Vol. 7, p.262.

Dublul standard al toleranței manifestat de romano catolici

De-a lungul secolelor Ierarhia romano catolică a ținut cu încăpățănare la învățătura ei de intoleranță și mulți papi, inclusiv Pius al IX-lea și Leo al XIII-lea, și-au redeclarat poziția înălțată de bigotism. În a lui „*Expunere a erorilor*”, Pius al IX-lea a condamnat ideea că oamenii sunt liberi să mărturisească și să îmbrățișeze orice consideră ei că ar fi adevărul; iar Leo al XIII-lea, în a lui enciclică *Immortale Dei*, a declarat: „Nu este legal pentru Stat ... să ofere aceeași favoare la diferite tipuri de religie”.

Poate că un suflet sincer vine cu afirmația că toate acestea aparțin trecutului vechi, că nu fac parte din acest secol al iluminării și al dreptății; că Ierarhia s-a îmblânzit odată cu trecerea timpului, și-a reformat doctrina și a devenit tolerantă. În susținerea acestei afirmații sunt aduse următoarele fapte ca mărturie: participarea catolicilor la Conferința

creștinilor și evreilor, sprijinirea Săptămânii Frățietății, discursurile cardinalului Spellman în presa publică împotriva bigotismului, ca fiind ne-american, *Cele cinci puncte despre pace* ale Papei Pius al XII-lea și alte chestiuni precum bătălia catolicilor pe câmpurile de luptă și moartea acestora, astfel încât să poată trăi principiul democratic al libertății religioase.

Totuși, aceste fapte, dacă sunt examinate contradictoriu, cu calm, în lumina politicii internaționale a Romei, în timpul ultimilor treizeci de ani, eșuează complet în a șterge vina Ierarhiei cu privire la intoleranță. Orice persoană informată știe că acuzația repetată a lui Spellman că cei care se opun campaniei catolice de a prelua școlile americane sunt bigoți nu este nimic altceva decât nisip aruncat în ochii publicului, ca aceștia să nu vadă complotul sinistru al Ierarhiei ce se derulează acum, pentru a submina și a distruge libertatea americană. Faptul că îi numește pe alții „bigoți” este vechiul truc al jefuitorului care strigă: „Hoțul!” Iar data viitoare un papistaș începe să plângă cât de mulți catolici au luptat pentru America, își șterge lacrimile și se calmează, spunând câți catolici au luptat pentru puterile Axei împotriva Americii, cu binecuvântarea clerului catolic din tabăra Axei, care s-a rugat pentru victoria lor.

Nu, nu vă lăsați înșelați, catolici și protestanți sinceri, doctrina oficială a lerației nu s-a schimbat! Ei încă au un dublu standard de „toleranță”; una practică atunci când ei sunt o majoritate, care funcționează ca în timpurile medievale, și celălalt, predicat atunci când ei sunt o minoritate, luptând pentru putere ca în America. Ei definesc „toleranța” ca fiind „îngăduință răbdătoare în prezența unui rău pe care cineva nu poate sau nu vrea să-l împiedice”. (*Enciclopedia Catholică*, vol. 14, p.763) Atunci când se află în minoritate, Biserica Catholică exercită o „îngăduință răbdătoare” a „ereticii” răi, așteptând timpul când ea speră să aibă suficientă putere pentru a-i zdrobi din nou pe adversarii ei, până la moarte. Ea este tolerantă „ori de câte ori manifestarea toleranței aduce mai multe avantaje decât dezavantaje”. (*Enciclopedia Catholică*, Vol. 14, p. 772). Exact așa cum a spus asociatul lor, St. Thomas, care a predicat că „ereticii trebuie să fie omorâți”: Uneori alte religii „pot fi tolerate, fie datorită lucrurilor bune care rezultă de pe urma acestui lucru, fie datorită unor rele care pot fi evitate de pe urma acestui lucru”. – *Summa Theologia*, II-II, Qx, a 11.

Dacă această vorbire ambiguă aduce confuzie, când predică toleranța și când

practică intoleranța Biserica Catholică, ca „drept incontestabil” al ei și „datorie sacră” (*Enciclopedia Catholică*, vol. 14, p. 766), atunci poate că Louis Veuillot vă poate lămuri. Veuillot, numit de Papa Leo al XIII-lea ca „Părinte mirean al Bisericii”, le spune celor care nu sunt catolici: „Când voi sunteți stăpâni, pretindem libertate perfectă pentru noi, în armonie cu principiile voastre. Când suntem noi stăpâni, în armonie cu principiile noastre, vă vom refuza libertatea”. (Lecky, *Democrație și Libertate*, II, p. 25) Cu alte cuvinte, în țări protestante precum America, Biserica Catholică cere toleranță, dar în țări precum Spania lui Franco, ea oferă, în schimb, intoleranță. Dar o astfel de dogmă dublă este perfect logică pentru cei din gașca lui Franco. Scriind pentru revista *Herald Tribune* din New York, pe 8 martie, 1949, Dr. Manuel Maestro, atașat de presă al ambasadei spaniole din Washington, spunea: „Dacă doctrina catolică este inflexibilă și nu admite compatibilitate cu alte crezuri și dacă statul spaniol s-a auto-declarat oficial catolic, atitudinea noastră este consecința logică a convingerilor noastre”.

Bigotismul și intoleranța neschimbate

Biserica Catolică consideră „toleranța” ei din secolul al douăzecilea în cel mai bun caz doar o măsură temporară de a întoarce în avantajul ei relele actuale, precum libertățile democratice. „Legislația actuală împotriva ereziei n-a pierdut nimic din severitatea ei din vechime; dar pedepsele pentru eretici sunt acum doar de natură spirituală”. (*Enciclopedia Catolică*, vol. 7, p.260) Legea ei a canonului (legislația) nu s-a schimbat, iar pedepsele sunt doar mai puțin severe, deoarece nu mai există o „sabie lumească” să-i execute pe „eretici”. Ea încă mai ține la doctrina ei fundamentală de intoleranță, încă mai învață că intoleranța este o lege firească de auto-conservare și nu un rău, încă mai spune că are dreptul, dacă nu puterea, de a-i omorî pe protestanți. – vezi *Enciclopedia Catolică*, editată în acest secol, 1910, vol. 7, pp. 261,262; vol. 8, p.36; vol. 14, p. 763.

Vreți mai multe dovezi că oficial dogma de intoleranță a Bisericii Catolice nu s-a schimbat în ultimii cincizeci de ani? Atunci iată răspunsul Părintelui Harney, de la *Părinții Pauliști*, când i s-a pus întrebarea dacă Biserica Catolică îi privește pe protestanți ca eretici și dacă ea crede că

ereticii trebuie să fie pedepsiți chiar până la moarte, dacă este necesar. Iată răspunsul: „Cu siguranță, Biserica îi consideră eretici pe protestanți. ... Nu am nici o îndoială că dacă ar fi suficient de puternici, catolicii ar împiedica chiar până la moarte, dacă ar fi necesar, răspândirea acestor erori printre oameni. Și o spun pe bună dreptate”. – *The New York Herald*, 7 mai, 1901.

Vreți mai multe dovezi? În a lor carte *Statul și Biserica*, edițiile din 1922 și 1937, pagina 38, regretatul Monsignor J.A. Ryan și M. F. X. Millar, S. J. spun:

Dar constituțiile pot fi schimbate, iar sectele non-catolice pot decădea până acolo încât exilarea lor politică să devină realizabilă și oportună. Ce protecție ar avea ele atunci împotriva unui Stat catolic? Acesta din urmă ar putea tolera în mod logic doar acele activități religioase limitate la membrii acestui grup care este de altă părere. Nu ar permite ca aceștia să-și continue propaganda generală și nici nu le-ar acorda anumite privilegii, de care beneficiau altădată toate corporațiile religioase.

Vreți mai multe dovezi? Publicația oficială a diocezei din Brooklyn, *The Tablet*, 5 noiembrie, 1938, susține, într-un limbaj

destul de sigur, pretenția Bisericii la dreptul de a-i ucide pe „eretici”, atunci când spune:

Dacă Statul are dreptul să pedepsească trădarea cu moartea este același principiu care cedează autoritate spirituală asupra puterii de a trăi și a muri. ... Biserica a avut și are dreptul și puterea de a-și ocroti interesele și viața. Un atac la credință este pentru ea o lovitură în inimă. Auto-apărarea implică dreptul de a lua viața altcuiva, atunci când este necesar să-ți protejezi propria viață. ... Puterea pedepsei capitale este recunoscută pentru fiecare societate perfectă. Acum, prin voința Domnului Isus Cristos, Biserica este o societate perfectă și ca atare ea are dreptul și puterea de a lua măsuri pentru a-și apăra propria existență.

Vreți mai multe dovezi? În *the American Ecclesiastical Review* (ianuarie 1946, pp 35-37), Francis J. Connell, C.S.S.R., sună cu trâmbița de război și le cere la toți catolicii să nu cedeze „nici măcar un inch la ideea că o persoană este liberă să creadă ce vrea”. Mai mult decât atât, Connell afirmă:

Nimeni nu poate avea un adevărat drept imparțial să practice altceva decât religia adevărată, iar catolicii cred că catolicismul este singura religie adevărată,

pe care Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor să-l accepte. Orice altă religie este falsă și se împotrivesc planului lui Dumnezeu pentru salvarea omului și este o eroare grosolană să spui că oricine are dreptul să-l accepte. Este de prost gust pentru orice catolic din prezent, în special orice preot catolic, să ajungă la un compromis sau să fie evaziv când expune această doctrină, de teama de a-i ofensa pe cei ce nu au credința catolică.

Libertate de închinare doar pentru catolici

Să nu credeți că cele *Cinci puncte despre pace* ale lui Papa Pius al XII-lea au fost trecute cu vederea. Când s-a pus întrebarea dacă Papa Pius al XII-lea, în mesajul lui de Crăciun din 1942, s-a referit la „dreptul de a te închina lui Dumnezeu” ca la un drept fundamental, a vrut să spună că oricine are dreptul de a practica orice religie i se pare lui adevărată?, revista oficială a tuturor preoților a răspuns:

Deși suveranul pontif nu a arătat semnificația cuvintelor „religios” și „închinare”, aceste cuvinte se referă doar la religia și închinarea catolice, pentru ca acest cuvânt „drept” să fie luat în sensul lui propriu. Căci dacă există ceva de bază în

învățătura catolică, aceasta este doctrina că Fiul lui Dumnezeu a pus bazele unei singure religii și a pus asupra tuturor oamenilor obligația de a accepta această religie; prin urmare, nici o altă religie nu are dreptul real de a exista și de a funcționa. ...

Sau, o persoană poate avea dreptul civil de a practica o religie falsă și a acorda o astfel de libertate poate însemna politica cea mai realizabilă într-o țară catolică. ... Dar trebuie accentuat faptul că un astfel de drept civil nu arată nicidecum că religiile false au dreptul material de a exista, sau că membrii lor au dreptul firesc de a le practica. – *American Ecclesiastical Review*, februarie, 1944, p. 142.

Să rezolvăm o dată și pentru totdeauna orice înțelegere greșită cu privire la faptul că Ierarhia Romano Catolică este în favoarea libertății religioase a cuiva din afara propriului cult! Articolul cardinalului Spellman din *American Magazine* despre bigotism a fost doar praf în ochi pentru protestanți, căci în același timp pentru cererea catolică, *Rozariul*, publicat de Părinții Dominicani, a recunoscut că avertismentul împotriva toleranței față de protestanți va continua să fie trâmbițat „până când ultimul eretic va zăcea rece în mormânt”.

Dacă mai există cineva care se îndoiește, dacă mai este nevoie de încă o dovadă care să convingă pe cel mai sceptic că Ierarhia romano catolică este intransigentă în intoleranța ei fanatică, atunci să vorbească oficialul organ iezuit, publicat la Roma:

Biserica Romano Catolică, încredințată prin prerogative divine că este singura biserică adevărată, trebuie să ceară dreptul la libertate doar pentru ea însăși. ... În ce privește celelalte religii, Biserica nu va scoate niciodată sabia (căci aceasta este o sabie civilă acoperită de puterea statului) ci va cere, ca prin mijloace legale, acestora să nu li se permită să propage doctrină falsă. Ca urmare, într-un stat în care majoritatea oamenilor sunt catolici, Biserica va solicita ca erorii să-i fie refuzată o existență legală (eroare însemnând convingeri ne-catolice) și dacă există minorități religioase, să aibă doar o existență de facto, fără oportunitatea de a-și răspândi convingerile....

În unele țări precum America catolicii vor fi obligați să ceară libertate religioasă completă pentru toți, fiind obligați să co-abiteze acolo unde doar ei ar avea dreptul să trăiască. Dar făcând astfel, Biserica nu renunță la teza lor ... doar se

adaptează. – „*La Civiltà Cattolica*”, aprilie 1948.

Așa cum s-a spus la începutul acestei treceri în revistă, întreaga structură a intoleranței catolice a fost construită pe teoria că romano-catolicismul are origine divină, dar orice student al Bibliei știe că doctrinele despre „supremația” și „întâietatea” acestei organizații n-au absolut nici o bază scripturală. Mai degrabă, aceste teorii și doctrine se bazează doar pe tradiții, păreri și învățături lipsite de valoare ale oamenilor muritori.

Oricine studiază istoria cu seriozitate mai știe că Biserica Romano-Catolică nu are o origine apostolică. În loc să fie întemeiată sau înființată de Isus sau de apostoli, aceasta a venit în existență la 300 de ani după Cristos, când Constantin cel Mare a luat o așa-numită organizație „creștină” adulteră, degenerată și apostată, a hrănit-o cu păgânismul din zilele lui și a dat naștere la o odraslă nelegitimă, care mai târziu a fost încununată ca religie de stat regală, cu un

palat și cartier general nu în cer, ci în spatele zidurilor pământești ale cetății Vatican, pur și simplu pe amplasamentul unui templu păgân. Evident, această organizație nu are absolut nici un temei să afirme că este biserica adevărată, singura biserică ce are drept să existe. Prin urmare, nu există nici o bază pentru intoleranța ei.

Catolicii și protestanții iubitori de libertate, precum și cei care nu sunt membri ai niciunei biserici, să se descotorosească de aceste legături ale intoleranței și bigotismului! Nu doriți dictatori civili care să vă întemnițeze! Atunci nu le permiteți stăpânilor ecleziastici să vă lege mental cu lanțurile de intoleranță ale Evului Mediu! Libertatea de gândire, de opinie și de acțiune trebuie exercitată! Profitați din plin de ele și folosiți-le! Urmați sfatul apostolului Pavel: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun!” (1 Tesaloniceni 5:21, *Douay*) Adevărul astfel dobândit vă va face liberi de toată ignoranța, superstiția și teama – cele trei ingrediente ale intoleranței.

Păcatul păcatelor

Revista *Time* vorbește despre un joc pe care îl joacă acum copiii din Italia, numit „La Roma în Anul Sfânt”. Acesta este produsul unui preot iezuit și se joacă prin învârtirea unei roți, pentru a alege un număr din 50 de pătrate, ca jucătorul să poată ajunge la Vatican. Dacă ajunge pe anumite pătrățele este penalizat să se întoarcă un anumit număr de pătrățele și pierde un rând la joc. Cea mai grea pedeapsă o primești dacă ajungi pe pătrățelul cu numărul 49, care îl trimite pe jucător înapoi la numărul 5, marcat cu „Instrucțiuni religioase”. De ce este o pedeapsă așa de mare? Pentru că pătrățelul cu numărul 49 este însemnat cu oribilul cuvânt „protestant”.

SUPER SUBMARINE

Dragonii mortali ai adâncurilor

Monștrii moderni de sub apă își așteaptă prada cu un venin mai mortal decât al oricărui șarpe de mare, cu o putere cauzatoare de moarte mai mare decât toți balaurii din cărțile de povești, care scuipe foc laolaltă, și cu o cruzime care face de rușine imaginația slabă a tuturor naratorilor superstițioși care au trăit vreodată.

Acești monștri ai mărilor au fost aduși în existență fără fanfară. La începuturi păreau doar încercări ale omului de a imita peștele, care înotau sub apă, și mulți s-au îndoit de abilitatea lor de a supraviețui. Într-un timp erau propulsați cu pedale, altădată unii

aveau roți cu care să se deplaseze pe fundul oceanului.

Dar când au început să se dezvolte au băgat spaima în producătorii lor, în al Doilea Război Mondial fiind niște șerpi monstruoși cauzatori de moarte. Mărimea lor? O lungime de 310 picioare! Greutate, 1700 tone! Puterea lor? Patru motoare diesel uriașe ce produc un total de 6.400 cai putere. Puterea lor distrugătoare? Au distrus nenumărate vieți omenești și au scufundat 20.000.000 tone de încărcătură în acest război!

Acest monstru făcut de om, submarinul, are un singur dezavantaj. Un singur lucru îl împiedică. Își poate ține

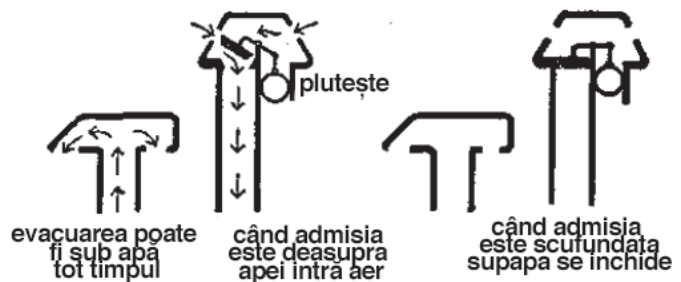
respirația sub apă, dar nu poate respira acolo. De obicei vine la suprafață, noaptea, pentru a respira, căci de fapt este o ambarcațiune de suprafață, proiectată să se deplaseze sub apă când are temeri sau când vrea să lovească dușmanul.

Dar acest monstru era o mașină, nu ceva viu, prin urmare nu i se aplica legea lui Dumnezeu de a se reproduce ca fiecare lucru viu după specia lui, ci urmașii acestui monstru au evoluat. Ei au acum alt fel de orificii, făcute de mâna omului, care îi fac capabili să respire sub apă, așa că se pot deplasa mult timp prin ocean, fără să se ridice la suprafață pentru aer. Când te gândești că odinioară puteau sta sub apă doar pentru câteva ore, acum pot sta acolo săptămâni întregi.

New York *Times* a raportat că unul dintre ele a stat sub apă 30 de zile. *Science News Letter* a spus că unul a stat pe fundul apei 70 de zile. În septembrie 1949 un submarin francez a parcurs 2000 de mile în șaptesprezece zile, fără să vină la suprafață și în aprilie 1950, un submarin al Statelor Unite a rămas scufundat toată călătoria de 21 de zile, din Hong Kong până în Hawaii, pe o distanță de 5.200 mile. Acestea și alte

rapoarte uimitoare demonstrează că submarinele moderne nu se limitează la câteva ore ca să-și țină respirația sub apă, ci pot rămâne acolo la nesfârșit, deși își iau aer de la suprafață. Acum nu mai trebuie să vină la suprafață decât după hrană, după alimentare cu combustibil și după mai multe arme de distrugere.

O SIMPLĂ ILUSTRAȚIE DESPRE PRINCIPIUL TUBULUI DE ALIMENTARE CU AER

ILUSTRARE SIMPLĂ A PRINCIPIULUI SNORKEL

Uimitorul tub de alimentare cu aer al submarinului

Noul orificiu care a fost conceput pentru submarin este un mijloc de a furniza aer la o adâncime mare și este o adaptare modernă a unui principiu folosit de barbarii din vechime, care respirau prin tuburi de trestie, în timp ce se ascundeau în mlaștini. În America se numește tub de alimentare cu aer. Acesta constă din două tuburi, care se extind de la citadela submarinului la

suprafață. Tubul mai lung dintre cele două iese din apă un picior sau două și are un dispozitiv de aspirare a aerului, de mărimea unui pepene verde, prin care intră aer proaspăt, care susține viața în interiorul submarinului și pune în funcțiune uriașele motoare diesel. Când un val se ridică peste el, valva de la dispozitivul de aspirare al tubului de alimentare se închide automat, ca să nu pătrundă apă în interior. Tubul mai scurt este pentru evacuare și nu trebuie să stea deasupra apei. În timp ce respiră prin tubul de alimentare cu aer submarinul se poate deplasa la 50 sau 60 picioare sub apă, timp de zile sau poate chiar săptămâni. Acesta își poate acționa motoarele diesel pentru a pune în mișcare ambarcațiunea, sau le folosește pentru a încărca bateriile, astfel încât tubul de alimentare cu aer să poată fi tras înăuntru și submarinul să poată fi încărcat cu electricitate, fără nici o legătură cu ceva de la suprafață. Când bateriile trebuie să fie reîncărcate tubul de alimentare cu aer poate fi ridicat, în timp ce aerul este adus în interior, pentru a pune în funcțiune motoarele, pe măsură ce generează electricitate, apoi poate fi redus din nou.

Avantajul militar al submarinului echipat cu tub de alimentare cu aer față de modelul mai vechi, care trebuia să vină la

suprafață și se baza pe întuneric ca să se protejeze de dușman, în timp ce bateriile erau reîncărcate, este evident. Odată cu dezvoltarea radarului, vasele și avioanele pot vedea pe întuneric, de aceea n-a mai fost nevoie de învelișul protector. Odată cu tubul de alimentare cu aer apare la suprafață doar periscopul, iar pe ecranul radar acestea apar doar ca un punct mic de lumină, greu de observat și mai ușor de pierdut. Învelișurile anti-radar care pot fi folosite pentru tubul de alimentare cu aer și periscop reduc reflecția undelor radar. Dacă este observat tubul de alimentare cu aer poate fi tras în interior, iar submarinul își poate continua drumul prin apă folosindu-și bateriile pentru putere. Radarul poate fi ridicat, dar nu va arăta un submarin care se află la câteva picioare sub apă.

Olandezii au produs tubul de alimentare cu aer prin 1938. Aliații l-au respins în timpul războiului, căci au simțit că nu merita timpul necesar să facă schimbări în fabrici. Nazișii l-au luat de la olandezi și au început imediat producerea lui, iar în 1944 a apărut la submarinele germane.

Tubul de alimentare cu aer al submarinului a schimbat întregul aspect al

luptei submarinelor și se crede că dacă germanii l-ar fi avut în folosință în Atlantic, împreună cu celelalte submarine, războiul din Europa ar fi durat mult mai multe luni.

Prinde viteză sub apă

Când s-a sfârșit războiul din Europa, Anglia, America și Rusia au achiziționat câteva din aceste submarine germane. Autoritățile americane, ale căror submarine puteau ajunge la 8-11 noduri sub apă, au fost surprinse să afle că germanii erau aproape gata să producă un submarin care putea să se deplaseze mai repede sub apă decât îl puteau urmări pe uscat distrugătoarele și urmăritoarele Statelor Unite.

Un tub de alimentare cu aer transformă un submarin într-o ambarcațiune care poate sta sub apă la nesfârșit, dar nu-i adaugă la viteză. Pentru a dubla viteza acestor monștri subacvatici este nevoie de schimbări drastice, iar în Statele Unite a fost instituit un proiect pentru a face acest lucru, sub numele de cod „Guppy”, care este posibil să se refere la primele scrisori despre „Putere de propulsie subacvatică mai mare”, cu un „y” adăugat la sfârșit, sau poate veni de la numele unui micuț pește nevinovat,

„guppy”, care poate înota într-un acvariu din living-room. Sub acest proiect au fuzelat submarinul și citadela acestuia, iar armele au fost deconectate de pe punte (este prima ambarcațiune navală din istoria Americii care nu are arme). Acest efort aproape a dublat viteza submarinului și s-a sugerat că în următorii zece ani viteza mai poate fi dublată. Astfel de progrese fac să fie demodat echipamentul răsunător folosit în cel de-al Doilea Război Mondial, căci este puțin folositor în localizarea submarinelor aflate la mai mult de 18 noduri.

Motoare noi revoluționare

Dar tubul de alimentare cu aer și fuzelajul submarinului nu sunt singurele progrese ale acestor nave subacvatice. Se lucrează la construirea unor submarine care pot naviga sub apă fără să aibă vreun contact cu suprafața și chiar fără să aibă nevoie de un tub de alimentare pentru aer. Motorul german Kreislauf furnizează singurul mijloc de a face acest lucru. Este un motor diesel care își folosește propria evacuare suplimentată cu injecții de oxigen pur, din tancuri de oxigen.

Un alt tip de motor, dezvoltat parțial în Germania înainte de sfârșitul

războiului, este noul motor revoluționar cu peroxid de hidrogen, Walter. Peroxidul de hidrogen conține de două ori mai mult oxigen decât apa și în acest motor el se descompune în oxigen liber și apă. Acestea sunt alimentate în camera de combustie împreună cu păcură. Presiunea aburului din camera de combustie este orientată în turbinele care pun în mișcare elicele. Randamentul în raport cu greutatea și mărimea motorului este raportat a fi enorm, iar oxigenul nu trebuie să vină printr-un tub de alimentare cu aer, căci este o parte din peroxidul de hidrogen și este depozitat chiar în ambarcațiune. Se spune că germanii au ajuns la o viteză de 24 de noduri în 1944, cu un astfel de motor de la un *U-boat*, și că acesta este mai rapid decât cel mai bun dintre „guppy-urile” americane care călătoresc astăzi. Au fost întâmpinate dificultăți în producerea puterii pentru acest motor, cea mai mare fiind costul care aproape era prohibitiv; dar s-a raportat că rușii au lansat un submarin cu motor Walter, în 1948, iar submarinele americane sunt construite astfel încât acest nou tip de motor să poată fi instalat fără prea multe dificultăți, dacă se dovedește a fi practic.

Discuția referitoare la putere pentru vasele subacvatice aduce chestiunea propulsiei atomice. Cu doi ani în

urmă, *Saturday Evening Post* (24 iulie 1948) spunea: „Undeva la orizont se află perspectiva unor submarine cu putere atomică. Poate că vor fi necesari ani de zile, dar este o posibilitate și nu poate să fie ignorată”. În luna mai 1949 un reprezentant al *General Electric* spunea că a sa companie lucrează de mai bine de trei ani la problemele legate de conducerea unor nave cu o astfel de putere, dar o astfel de întrebuințare era undeva în domeniul viitorului. Dar lucrările merg mai departe. Nu există nici un motiv să credem că submarinele cu putere atomică sunt ceva de domeniul fanteziei, căci două companii din Statele Unite (*General Electric* și *Westinghouse*) lucrează acum la studierea diferitelor motoare atomice, sub îndrumarea *Comisiei pentru energie atomică*, iar lucrarea la unul dintre ele se spune că a avansat foarte mult, cu posibilitatea construirii unui motor prototip anul acesta. Pe 26 aprilie *New York Times* transmitea următoarele știri din Washington D.C.:

Amiralul Forrest P. Sherman, conducătorul operațiunilor navale, a cerut astăzi Congresului autoritate de a construi un submarin pus în mișcare cu energie atomică, care să fie gata în 1952. El a făcut cererea la o audiere publică la *House Armed*

Services Committee. ... Alte ambarcațiuni căutate de amiral cuprindeau un vas de război condus de rachetă, un submarin de 250 tone, despre care n-au fost date detalii, și un submarin cu circuit închis, cu grup motopropulsor – un vas subacvatic ce nu are nevoie de o sursă externă de oxigen.

Dacă se pune la dispoziția submarinelor puterea atomică aceasta va însemna că problema combustibilului și a oxigenului pentru motoare va fi probabil un lucru de domeniul trecutului. Atunci submarinele vor putea sta sub apă atâta timp cât durează rezervele de oxigen și alimente.

Întrebuițări mai multe și mai mortale

Dezvoltarea acestor noi monștri ai mărilor este paralelă cu descoperirea unor întrebuițări mai mortale ale lor. S-au făcut experimente folosindu-le ca ambarcațiuni subacvatice și submarine de atac printr-un singur om, pentru a pune mine în apele dușmanului, ca și platforme pentru rachete pe mare, care să furnizeze o linie radar pentru protecție împotriva aparatelor de zbor ale dușmanului și ca și cargouri sau tancuri petroliere, care să aprovizioneze alte ambarcațiuni. Autoritățile au prezis că luptele majore subacvatice din viitor vor fi

duse între submarine, iar acestea vor deveni principalul instrument de atac în războaiele din viitor.

Principala armă a submarinelor din prezent este torpila. În ultimul război torpilele au fost lansate la o distanță de 1.500 yarzi. Acum ele pot depăși 10.000 de yarzi, neavând de-a face cu distanța echipamentului de detectare. Există mai multe tipuri de torpile. Unele au ca țintă direct ambarcațiunea dușmanului, altele le caută ținta și o distrug după sunetul acesteia, nemaifiind necesar să fie în raza lor de acțiune, în vreme ce al treilea tip își croiește drum înainte și înapoi, după un model dinainte stabilit. Când este lansată într-un convoi, depinde de acoperirea în zig-zag a unei mari suprafețe pentru a găsi ținta.

Cursa submarinelor de astăzi are o paralelă strânsă cu cursa bombei atomice. Statele Unite cred că sunt depășite numeric, cu trei la unu, în ce privește submarinele din Pacific. Se cunoaște că Rusia a obținut submarine germane echipate cu tuburi de alimentare cu aer, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și numeroși experți germani în submarine n-au mai fost auziți de când Cortina de Fier a devenit mai severă. Nu se știe ce contribuții

au avut la submarineele rusești. S-a înțeles că Rusia are peste 270 submarine în serviciu activ, în vreme ce Statele Unite au doar 70, și încă 100 în rezervă. Amiralul Sherman a spus că flota rusă de submarine este „mai periculoasă decât a fost toată flota japoneză pentru securitatea Statelor Unite, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial”.

Apărarea împotriva acestor submarine pune mari probleme. Dispozitivele de sunet folosite odinioară, și chiar radarul, probabil au puțină valoare în localizarea acestora. Liderii flotei navale au manifestat o preocupare serioasă față de situația apărării la submarine. Se raportează că sunt în construcție submarine anti-submarine, complet echipate să se lupte cu celelalte submarine, la suprafață sau subacvatic. S-a mai raportat existența altor dispozitive de a localiza și ataca acești agresori care locuiesc în mare.

Cursa înarmării lumii vechi continuă cu bombe atomice, cu submarine și cu alte arme de distrugere îngrozitoare. Națiunile continuă să-și „transforme plugurile în săbii” și să se înarmeze până în dinți pentru lupte pe uscat, în aer, pe mare și acum în mare. Dar astfel de pregătiri pentru un

război mondial sunt o parte din semnele pe care Cristos le-a dat discipolilor săi, arătând că în curând va fi stabilit dreptul pământ nou, sub conducerea lui Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos. La scurt timp, se va împlini profeția inspirată divin, înregistrată de Isaia, ce prezice transformarea acestei curse a înarmării și anume: „Își vor transforma săbiile în pluguri și sulitele în cosoare; nici o națiune nu se va mai ridica împotriva altei națiuni și nu vor mai învăța să facă război”. – Isaia 2:4.

O vor controla comuniștii?

Va afecta ea libertatea tradițională americană?

Cum să abordezi amenințarea comunistă a fost în multe țări o urgență politică. Aceasta a fost o problemă principală în campania electorală din Australia, în anul 1949. Panama a scos partidul în afara legii, pe 29 aprilie 1950. În același an Casa Comunelor din Canada a hotărât, pe 2 mai, că acolo situația era sub control, fără să fie nevoie să scoată comunismul în afara legii. Conservatorii din Anglia s-au angajat „să folosească orice mijloace legale pentru a combate înaintarea vicleană a comunismului”, dar s-a împotrivit scoaterii partidului în afara legii.

Legislația anti-comunistă a fost trimisă încolo și-ncoace, timp de mai multe luni, prin Statele Unite, până când, în cele din urmă, au fost aduse laolaltă mai multe proiecte de lege într-o lege de control comunist all-inclusive, *Actul intern de securitate* din 1950 (numit și legea McCarran și HR 9490), care a fost zorit la al 81-lea congres, chiar înainte de timpul alegerilor. A fost un act extrem de controversat. Cei care erau în favoarea lui au spus că era nevoie să fie depistați comuniștii și să fie opriți, în vreme ce aceia care nu erau de acord l-au numit „o gafă” care va distruge toate libertățile civile, dar nu-i va opri pe comuniști. Truman s-a opus prin veto, prin 5.500 cuvinte adresate Congresului.

El a susținut că aceasta îi va ajuta în realitate pe comuniști, a spus că era prea periculos, totuși 286 reprezentanți și 57 de senatori fie n-au fost de acord cu motivele lui, fie s-au temut de repercursiunile politice de a vota împotriva legislației anti-comuniste, căci ei n-au luat în seamă, în unanimitate, dreptul de veto al lui Truman, iar ordonanța a devenit lege.

O scurtă trecere în revistă a acestei legi

ne va arăta despre ce este vorba. Ea este alcătuită din două părți: Controlul activităților subversive și Actul de detenție urgentă. Are în total 50 de pagini, peste 25.000 de cuvinte și conține multe propuneri legislative diferite cu un singur lucru în comun: se presupune că toate sunt anti-comuniste.

Legea interzice conspirația „de a contribui la înființarea în Statele Unite a unei dictaturi totalitare”. Le interzice comuniștilor să aibă vreun angajat neales în guvernul Statelor Unite și le interzice membrilor organizațiilor comuniste să „dețină vreo funcție în domeniul apărării”. Ea autorizează publicarea unei liste cu „facilități de apărare” (fabrici de război, laboratoare, companii feroviare) și dă ordin acestor instituții să înștiințeze angajații și pe cei care aplică pentru anumite funcții că se află sub sancțiunea legii.

Aceasta le refuză comuniștilor pașapoarte și le cere organizațiilor comuniste să se înregistreze la procurorul general, să raporteze numele funcționarilor, banii primiți și cheltuiți, și în unele cazuri să dea numele și adresa

fiecărui membru. Aceasta le cere membrilor acestor organizații să se înregistreze individual, dacă organizația nu i-a înregistrat.

Le interzice organizațiilor înregistrate ca și comuniste să trimită publicații prin poștă.

Cântăreții de operă, doctorii, muzicienii, oamenii de afaceri și cetățenii obișnuiți care soseau în New York erau înghesuiți în insula Ellis, unde trebuiau să recunoască faptul că sunt membri ai Tineretului lui Hitler, sau s-au alăturat organizațiilor clasei muncitoare fasciste sau altor partide totalitare. Au fost reținuți cu sutele. În cele din urmă, ca o auto-apărare absolută, Departamentul de Justiție a dat ordin să fie suspendate toate vizele. *News Chronicle* din Londra (13 octombrie) a comentat: „Guvernul de la Washington a făcut dintr-o dată un pas extraordinar de a opri din drumul lor miile de oameni din lumea întregă, care se pregătesc să călătorească spre Statele Unite”.

Italia a fost călcată în picioare; Germania de Vest a fost rănită. Ambasadorul italian a spus că punerea în aplicare a acestui act față de ambarcațiunile italiene încălca tratatul de

prietenie și cel comercial dintre Italia și Statele Unite. Oficialii au estimat că legea avea să excludă 90% din toți germanii și mai mult de jumătate din italieni.

În mod ironic, senatorul Mccarran, care a sponsorizat noile reguli pentru imigrare, era prieten cu dictatorul Spaniei, Franco, ai cărui falangiști au fost excluși pe baza Actului; acesta se aplica și „bunilor vecini” latino-americieni, care trăiesc sub mecanisme puternice din trecut sau din prezent.

Susținătorii legii au protestat că administrația exagera punerea ei în aplicare, pentru a o discredita, dar Departamentul de Justiție a insistat că legea nu permitea nici o alternativă.

Apoi, pe 31 octombrie, a fost modificată cumva interdicția pusă asupra străinilor de către Procurorul general J. Howard McGrath, care a anunțat că străinilor care erau naziști sau fasciști doar cu numele, sau care s-au alăturat pentru a primi educație, hrană sau un loc de muncă, sau înainte de a împlini 16 ani, li se va permite intrarea temporară pe teritoriul Statelor Unite. Dar paragraful referitor la străinii care călătoresc pe teritoriul Statelor Unite este doar o parte a legii.

Scopul principal al Legislației

de a-i înregistra pe comuniști și de a-i identifica este încă în curs de îndeplinire. Evident nu se poate lua nici o măsură împotriva lor, dacă guvernul nu știe cine sunt. Legea poate prevedea o modalitate de a-i băga la închisoare pe cei care sunt cunoscuți ca și comuniști pentru refuzul de a se înregistra și astfel să-i scoată din circulație, dar există puține motive să crezi că teama de o amendă de 10.000 \$ și 5 ani de închisoare le va face să se răzgândească pe persoanele necunoscute, care vor să se angajeze în spionaj și sabotaj, deoarece riscurile din afacerea lor sunt mult mai mari decât pedeapsa că nu țin cont de *Actul intern de securitate*.

Procurorul general, care este responsabil pentru punerea legii în aplicare, a declarat public (pe 20 septembrie) că este de părere că „se pare că trecem printr-o perioadă de isterie publică”, că dacă potențialii sabotori pot să fie ținuți departe de fabricile de apărare, iar răufăcătorii individuali pot fi ținuți departe de locurile vitale, așa cum s-a întâmplat în cel de-al Doilea Război Mondial, „ne permitem să ignorăm oratoria de la tribuna improvizată”, căci, spunea el „comunismul, ca și doctrină politică, nu a avut succes

niciodată cu o majoritate covârșitoare a poporului american, lucru demonstrat de faptul că ei (comuniștii) n-au obținut funcții vitale”.

Dar indiferent care ar fi meritele sau neajunsurile acestei legi, din nou vine în atenția noastră starea disperată a omului de pe pământ, astăzi. Cum se vor bucura cei smeriți de pe pământ, când mâna lui Iehova Dumnezeu, care se va răzbuna pe bună dreptate, va nimici de pe fața pământului comunismul și toate planurile omului care dau greș! Atunci, sub binecuvântările Împărăției lui Iehova, toată creația Îi va cânta laude, iar omul își va înălța glasul cu recunoștință, că în sfârșit, pe pământ a venit pacea, o pace ce nu va fi clătinată niciodată de nici un fel de totalitarism și care nu se va sfârși niciodată! – Isaia 9:7.

.....

Acesta a fost un proces treptat. „Această religie a Australiei Albe nu este o izbucnire bruscă de ură rasială sau de teama invaziei; este o filozofie politică ce se dezvoltă treptat, într-o mișcare lentă, care a ajuns acum chiar în inima Australiei” (*The Rising Temper of the East*, de Hunt) Adepții politicii susțin că forța de muncă ieftină va pune în pericol securitatea economică a

omului alb și că un procent mare din populația de culoare îi va distruge standardele sociale.

La scurt timp după aceasta, la 1 ianuarie 1901, Federația a început să unifice legile de imigrație ale mai multor state, pe principiul că cei care nu erau europeni trebuiau să fie excluși. Aceasta a fost o chestiune foarte delicată. Un act de imigrație ce exclude mai ales asiaticii ofensa în mod firesc guvernele indian și japonez. De aceea, Britania n-ar fi tolerat vreun afront la adresa acestor națiuni prietenoase. Ca urmare, a fost adoptat un plan, un artificiu viclean deja testat în Africa de Sud. Acesta specifica ca orice persoană, care nu scria după dictare, după ce i se cerea să facă asta, în prezența unui ofițer de la imigrări, un pasaj de cincizeci de cuvinte într-o anumită limbă, nu avea voie să intre în țară. Acest test probabil este cea mai grea examinare din lume, deoarece nu l-a trecut nimeni. Cineva care are cunoștințe despre limbi se străduiește să facă față, dar Departamentul Imigrări câștigă întotdeauna, căci dacă un imigrant nedorit trece testul într-o limbă, ei încearcă într-o altă limbă. Pur și simplu este o interdicție din cauza culorii.

Australia Albă astăzi

În timpul celui de-al Doilea război Mondial, când japonezii au distrus insulele de la nord de Australia, 15.000 de refugiați de diferite rase și culori au primit aici un loc temporar. Au mai existat și soldați de culoare, care în timpul vizitei lor în Australia, în anii de război, s-au căsătorit cu fete australiene și care și-au făcut planuri să se întoarcă și să se instaleze acolo după război. Dar când tumultul războiului a luat sfârșit guvernul a inițiat un program prin care să scape de acești asiatici. Majoritatea au plecat cu ușurință, guvernul plătindu-le cheltuielile. În grija ministrului responsabil cu imigrarea, domnul A. A. Calwell, a căzut sarcina de a face treaba murdară prin care să scape de cei care au mai rămas acolo. În tot Orientul reacția de a-i deșrădăcina pe cei care se stabiliseră acolo a fost una de resentimente amare.

Un caz de deportare ce a iritat opinia publică a fost cel al doamnei Annie O'keefe, o femeie din Indonezia, pur-sânge, cu opt copii, care a venit în Australia, ca refugiat, în 1942. În 1944 soțul ei ambonez a fost ucis într-un atac aerian, iar în 1947 s-a căsătorit cu un australian pe nume O'keefe. În ianuarie 1949 ministrul pentru imigrări a informat-o pe doamna O'keefe că

avea doar o lună la dispoziție în care să părăsească țara. Marile ziare, bucuroase că aveau oportunitatea să dea o lovitură guvernului laburist, au manifestat un val de simpatie pentru familie. Opinia publică a fost foarte aprinsă când ministrul Calwell a avut un discurs în Parlament despre acest caz. Printre alte lucruri, el a spus: „Puteți avea o Australie albă sau o Australie neagră, dar este imposibil să aveți o Australie corcită. Nu am de gând să fiu primul care să creeze precedente care să deschidă astfel de posibilități.

Comentariul lui a fost întâmpinat de o furtună de protest din partea autorităților olandeze și cele asiatice. Pe lângă simpatia publică pentru familia O'keefe au venit și bani care să conteste validitatea ordinului din partea guvernului, la Curtea Supremă a Australiei. Chestiunea era dacă acum, în urma căsătoriei, doamna O'keefe era sau nu cetățean australian. Pe 18 martie, Curtea, în urma unei hotărâri de 4 contra 2, a spus: „Da!” Lingându-și rănilor, ministrul a vorbit despre o „reparație generală și o întărire a Actului”.

Un alt caz, cu complicații internaționale, a fost cel al sergentului Lorenzo Gamboa, un filipinez. El a venit în Australia în 1942, din Bataan, ca

brancardier. În 1943 s-a căsătorit cu o australiancă și în 1946 a fost lăsat la vatră din armata americană din Brisbane, Queensland. Mai târziu i s-a spus că va trebui să părăsească Australia pentru că nu era cetățean american. El s-a dus în America, s-a reîncorporat și și-a luat actele pentru cetățenie. Astfel înscris în armată el a făcut cerere la autoritățile australiene pentru a se alătura soției și copilului său din Australia, dar i s-a refuzat permisiunea chiar și pentru o vizită temporară. Gamboa a cerut ajutorul generalului MacArthur, care l-a primit, dar Federația a respins chiar și apelurile generalului. Lorenzo Gamboa a fost bun să lupte pentru Australia, dar nu să trăiască acolo. Avea pielea închisă la culoare!

Dar este de acord australianul de rând cu o politică crudă pentru o Australie Albă? Un sondaj făcut în Sydney, în 1947, a arătat că 58% erau în favoarea primirii unei cote anuale de indieni și chinezi, 39% erau împotriva, iar 3% se abțineau. Cu toate acestea, discuția despre modificarea politicii întâmpină o ostilitate aprinsă. Domnul Spooner, un membru al Parlamentului, a sugerat pe 8 iulie, 1945, pe un forum al bisericii, că Australia ar trebui să primească asiatici pe baza unui sistem bazat pe cote, asemănător cu cel folosit în

Statele Unite. Când au fost amintite în Parlament comentariile domnului Spooner, vicepreședintele Comitetului Executiv l-a întrebat: „Dacă domnul Spooner ar arunca o lingură de ceai într-un ibric cu apă clocotită s-ar aștepta să mai aibă apă fiartă curată? Odată ce se face compromis cu politica de a avea o Australie Albă, întreaga politică va fi pierdută.” Sau, așa cum spune profesorul Elkin, în cartea lui *Australia albă*. „Această modificare sugerată a politicii ar trebui etichetată ca erezie în armonie cu statutul ei de dogmă națională”. Și mai scrie: „Așadar, aceasta a devenit un articol al credinței necesar pentru salvarea națională – o dogmă”.

Singura salvare pentru toate rasele

Națiunile din Orient se trezesc din somnul lor lung. Cândva caii de bătaie ai lumii occidentale, acum se trezesc și își amintesc că și ei sunt oameni. Odată cu obținerea independenței ei simt tăria puterii în creștere. Omul alb nu-i mai intimidează. De exemplu, într-un articol principal, influentul Ta Kung Pao din China reamintește Australiei adevărul elementar pe care probabil l-a uitat: „Domnul Calwell ar trebui să-și aducă aminte că în urmă cu 200 de ani Australia nu aparținea albilor”. Sau, așa cum avertizează solemn *Chronicle*

din Manilla: „Dacă o să continue astfel de lucruri (alungarea celor 18 malaezieni care s-au căsătorit cu femei australiene), al treilea Război Mondial poate fi un război al raselor”. Este evident că de acum încolo asiaticii vor prelua insulta legată de politica numită Australia Albă – că ei nu sunt suficient de buni să trăiască și să muncească alături de albi.

Pentru Australia aceasta este cu adevărat o problemă dificilă. A menține politica strict înseamnă a manifesta ostilitate din ce în ce mai mare față de jumătate din populația lumii. Pe de altă parte, politicienii din toate partidele spun că orice modificare a politicii ar însemna primul pas care în cele din urmă ar alunga populația albă din Australia. Majoritatea organizațiilor religioase sunt în favoarea modificării și a unui sistem bazat pe cote. Dar patronajul lor nu este adevăratul creștinism al Bibliei. Pavel a spus: „Dumnezeu ... a făcut dintr-un sânge toate națiunile de oameni, pentru a locui pe toată suprafața pământului”. (Faptele 17:24-26) Clerul nu este de părere că omul de culoare este egalul lor. Punctul lor de vedere în ce privește această chestiune este tot la fel de

naționalist, așa cum este cel de a lua poziție în război.

Cu toate acestea, în curând, glorioasa împărăție a lui Dumnezeu, administrată de Cristos va transforma acest pământ într-un paradis și va restatornici omul la starea de perfecțiune. Generația noastră va fi martoră a acestui lucru. Atunci vor fi dispărut pentru totdeauna îngrozitoarele bariere rasiale care i-au împărțit pe oameni în categorii. Nu va mai fi nevoie de segregare și discriminare.

Rusia Sovietică și Religia

De la corespondentul "Awaske!" din Germania

De la corespondentul „Trezîți-vă!” din Germania

Fronturile de luptă pentru dominație mondială se deosebesc între ele. În războiul rece dintre Est și Vest observăm cum ambii adversari își schimbă culoarea, precum cameleonul. Toată lumea vorbește despre democrație, dar peste tot domnesc activități totalitare. Spectatorul imparțial al acestei drame mondiale vede puternicul monopol al capitalismului, strâns legat de Vatican, pe de o parte, și de cealaltă parte puternicul Cominform, cu propaganda lui și cu evidenta ostilitate față de lumea Occidentală. Unul dintre cele mai surprinzătoare evenimente este atitudinea pe care o ia Kremlinul față de religie, mai ales față de Biserica Ortodoxă, și noua lui apariție pe scena mondială.

Pentru mulți observatori ai Rusiei întrebarea este: A devenit un instrument al comunismului Biserica Ortodoxă din Rusia și bisericile din toate țările aflate sub controlul Rusiei? Indiferent cât de ciudat ar

părea este dincolo de orice îndoială faptul că Kremlinul, împreună cu dictatorul lui, sau aliat cu Biserica Rusă, care era complet interzisă când a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial. Această biserică este folosită acum ca stat-tampon împotriva celui mai rău dușman în lupta pentru dominație mondială, Vaticanul.

Așa numita „biserică” a vechii Rusii „sfinte” a învățat că a fost întemeiată de apostolul Andrei. Cu toate acestea, această legendă nu-și găsește nici un suport în Biblie; este doar o născocire a tradiției. Conflictul dintre Orient și Occident a început destul de timpuriu în istoria erei „creștine”, având ca sfârșit o schismă între cele două: Roma și episcopul ei luptându-se pentru superioritate față în față cu vechii patriarhi din Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim. Conflictele pe doctrine și formalism au provocat o ruptură care a ajuns până în zilele noastre. Mai

târziu, fostele țări „creștine” dominate de Biserica din Orient, au experimentat invazia Islamismului, care a înaintat până la țările aflate la graniță cu biserica romană, astfel încât „religia creștină” a fost desființată în mare măsură de Mahomedanism. Încet, încet s-a format o graniță religioasă care a divizat națiunile slave. În timp ce sârbii, bulgarii, ucrainenii și rușii s-au alăturat religiei greco-ortodoxe, Slovenia, Croația, Cehoclovia și Polonia au adoptat romano-catolicismul.

După ce Constantinopolul a căzut în mâinile Islamului Rusia a obținut dominația și conducerea Bisericii din Orient. Moscova, Kiev și alte orașe au devenit depozite colective ale cultului religios. Au apărut eroi și sfinți naționali, care au legat strâns cultul religios de puterea politică. Rusia „sfântă” era considerată poporul lui Dumnezeu. Împărații, care se coborau din familia „Ivanovilor”, au devenit patroni ai Bisericii Ortodoxe și erau venerați ca sfinți vii. Înainte de anul 1914 această organizație religioasă cuprindea 120.000.000 de oameni în Rusia și în afara acesteia. Consta din 60 dioceze cu peste 100 episcopi, mai mult de 1.000 mănăstiri și aproape 200.000 de preoți și călugări. Sinodul lider, „sfântul sfinților”, cu patriarhul de la Moscova, domnea peste toată această organizație.

Sistemul de mănăstiri, adorarea chipurilor, liturghiile, sărbătorile, da, toate nimicurile bătătoare la ochi ale bisericii ruse erau forma exterioară ce cuprindea mase de națiuni și seminții ținute în ignoranță, superstiție și sărăcie extremă de preoți și politicieni, prin duci, prinți și baroni măreți și ultimii, dar nu cei din urmă, țari.

Părinții comunismului au recunoscut complet influența dăunătoare a acestei caste preoțești. Prin urmare, când a izbucnit furtuna revoluției bolșevice, în 1917, a început exterminarea religiei. Secțiunea 13 din programul Partidului Comunist cerea „lupta până la final și abolirea absolută a prejudiciilor religioase”. A fost înființată *Liga Luptătorilor Atei* și atunci a început, și a durat aproape treizeci de ani, uciderea a mii de preoți, deportarea altora în Siberia, și demolarea bisericilor și a mănăstirilor.

Chiar dacă iconolatria a fost abolită, icoanele din Biserică au fost înlocuite cu cinstirea Bolșevismului și a materialismului și cu glorificarea oamenilor morți și vii. Acolo unde până în 1914 se aflau „sfinții” morți ai Rusiei a fost ridicat mausoleul lui Lenin, la care merg în pelerinaj milioane de oameni. Coliba în care s-a născut Stalin a

devenit un loc de închinare, un altar sfânt. Nici un muritor, cu excepția papei de la Roma, nu se bucură de mai multă reverență decât „marele lider” Stalin.

La fel ca orice politician isteț, Stalin a constatat că „religia creștină” este un bun instrument de a supune masele. Asemenea lui Constantin cel Mare, care a unificat odinioară statul păgân roman cu „religia creștină”, lucrurile s-au schimbat brusc în a treia lună a războiului dintre Rusia și Germania. A fost dizolvată dintr-o dată *Liga luptătorilor ateï*, deoarece deveniseră inutile (după cum se spunea în hotărârea Kremlinului). Din cele 40.000 de biserici, care existau în Rusia înainte de războiul din 1914, au rămas doar 4.200. Dar pe 4 septembrie, 1943, Stalin l-a primit pe Metropolitan Sergius care i-a adus mulțumiri pentru ajutorul lui în „războiul patriotic”. Când Sergius a murit în 1944 a fost ales ca nou patriarh Alexius. Bisericile au fost reînnoite și se presupune că numărul acestora a ajuns la 20.000.

Care a fost fapta patriotică a bisericii ruse în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Religia a organizat o mare colectă de bani și a contribuit cu aceștia la continuarea războiului și la înlăturarea furnicarului nazist. Germanii uitaseră că în

timpul perioadelor de criză din Rusia naționalismul s-a unit întotdeauna cu religia și că toți eroii ruși erau în același timp și sfinți naționali.

Libertatea religioasă este proclamată cu voce tare în Rusia și în sateliții acesteia, dar sub restricția ca religia să se supună complet guvernului. Începând cu anul 1943 „la departamentul ministerelor din U.R.S.S. există Consiliul de afaceri al Bisericii ortodoxe din Rusia”. Toate afacerile religioase ale uriașei Uniuni Sovietice sunt controlate complet de acest comitet. În Rusia nimănui nu-i este permis să creadă sau să proclame, fără să fie persecutat, orice lucru care poate minimaliza casta partidului devotat autoglorificării. În toate țările „democratice” apar pe neașteptate religioniști numiți „socialiști religioși”, aceștia amestecând religia cu politica și aprobând mariajul prudent dintre Kremlin și Biserica Ortodoxă.

Fronturile se deosebesc între ele. Vaticanul vede înaintarea dușmanului ei mortal; acesta este un alt motiv pentru care încearcă cu disperare să provoace un alt război decisiv pentru dominație mondială. Încet, încet se dezvoltă puterea națiunilor comuniste. Anii următori vor aduce la

punctul culminat marele spectacol. Vor sări ele una la alta, de data aceasta cu arme atomice? Întrebarea aceasta va primi răspuns în viitor. Dar un lucru este sigur: se

apropie timpul când, la Armaghedon, Iehova va curăți pământul de toți politicienii religioși și de toți religioniștii politici care deranjează.

Moartea unui proverb

Familiarul proverb „Toată lumea vorbește despre vreme, dar nimeni nu face nimic în legătură cu ea” nu este neapărat unul adevărat. Din cele mai vechi timpuri oamenii au încercat să schimbe vremea producând ploaie, iar în timpul secetei, când sunt amenințate rezervele de apă ale omului, activitatea de producere a ploii este intensificată. Religiile au încercat să schimbe vremea. Păgânii nu doar că s-au rugat la idoli lor, dar în timpul încercărilor de producere a ploii, chiar au adus jertfe umane dumnezeilor demoni. Religiile Creștinătății s-au rugat adesea pentru ploaie.

S-au făcut alte încercări. În anul 1834 un locuitor din Pennsylvania a propus să se facă focuri mari, care să aducă atât de necesara ploaie, iar în 1891 Congresul a finanțat niște experimente care să cauzeze explozii pentru a produce ploaie, iar în 1949 un sud-african a sugerat

să fie aduse icerberguri din Antarctica și să fie ancorate pe coastă pentru a produce ploaie.

Dar acum, în High Sierras, California, se face ceva care are mai mult succes. Prezicătorii vremii din acest ținut, odinioară respectați pentru predicțiile lor, vor răspunde la întrebarea: „Când va ploua?” cu „Nu putem spune – avionul încă n-a plecat!” Și potrivit Companiei Hidroelectrice din River-Side, California, acesta este un răspuns înțelept. Ei susțin că știința, echipată cu un aparat de zbor rapid P-38, determină norii din Sierras să renunțe la umezeală, care cade sub formă de zăpadă și ploaie în lacuri, iar de acolo curge la hidrocentrale, generând milioane de ore de electricitate pentru Sudul Californiei, iar în cele din urmă este consumată de însetații locuitori ai Los Angelesului.

Anii de secetă repetați au redus rezerva de apă din zona Bishop Cups (la 60

mile nord de Mt. Whitney) până acolo încât hidrocentralele din California funcționează doar cu 65% din capacitate. Norii care ar fi trebuit să producă ploaia dorită adesea au trecut pe deasupra lacurilor. Dar, fără să depoziteze un strop de apă, au fost împrăștiați și au dispărut. În 1947 a fost conceput un proiect care să transforme umezeala acestor nori în zăpadă făcută de om.

Condițiile pentru aceasta au fost extraordinar de favorabile, căci aici au fost găsiți nori potriviți la temperatura potrivită. The Los Angeles *Times* (17 februarie, 1950) a raportat că aceasta a fost prima încercare de producere a ploii observată științific, de o asemenea amploare, în istorie și a însemnat „o mulțime de zboruri pline de succes”.

Pilotul explică cum norul trebuie să fie unul foarte rece, sub 32 grade Fahrenheit. Zăpada este produsă „însămânțând” norul de sus cu între 20 și 100 livre de gheață carbonică, ce a fost mai înainte tăiată în bucăți potrivite. Dacă norul nu are o grosime mai mare de 300 picioare, particulele de gheață sunt de mărimea bobului de orez, dar norii mai groși au nevoie de bucăți de gheață cât degetul mare de la mână. Atunci când gheața

carbonică lovește norul super răcit aceasta transformă picăturile de apă din nor în cristale de gheață. Acestea, la rândul lor, atrag alte picături care aderă mai întâi, apoi se desfac precum niște fulgi de zăpadă. Procesul cauzează o aspirare și atrage mai multă umezeală, care devine și ea zăpadă. Astfel se produce o „reacție în lanț”, care poate rupe în bucăți un nor aparent pașnic și-l poate transforma într-o furtună agitată în treizeci de minute.

Și în New York sunt în derulare eforturi de a produce ploaie, dar producătorul de ploaie de acolo a refuzat să-și asume căderea de zăpadă din 13 aprilie, spunând că aceasta a început cu puțin timp înainte să fie aruncată gheața carbonică.

„Operațiunea Zăpada” din California va fi intensificată, potrivit The Los Angeles *Times* „acum că rezultatele practice au fost dovedite dincolo de orice îndoială, de doi ani”. Succesul a fost verificat atât prin observare, cât și prin măsurători reale, care arată cum căderile de zăpadă au fost cu 12-14% mai mari decât a fost anticipat în timpul acestor ani de testare, iar acestea se ridică la aproximativ 2.112.500.000 galoane de apă.

Poate că oamenii încă mai spun: „Toată lumea vorbește despre vreme”, da

nu mai pot adăuga „nimeni nu face nimic în legătură cu asta”.

Minunatele și misterioasele ținuturi mlăștinoase din Florida

Tropicele singuratice din America oferă o extravagantă viață exotică, într-un cadru de o splendoare primitivă și unică

Noaptea neagră dispare încet de pe cer. Stelele cele mai strălucitoare dispar, pe măsură ce soarele se ridică treptat la orizontul imensului Atlantic albastru, aducând un nou răsărit peste un loc pașnic și încântător. Mulțimea de păsări exotice își părăsesc cuiburile uriașe, pentru a se avânta grațios spre cer; în vreme ce, jos, aligatorii neîndemânatici și crocodilii care se zvârcolesc se strecoară din adăposturile lor, răspunzând razelor calde ale soarelui care-i cheamă, și tolăniți la soare să-și petreacă toată ziua. Panterele și pisicile sălbatice își întind oasele, în timp ce ies din adăposturile în care au dormit, iar ursul

negru iese agale din jungla densă. Pe măsură ce soarele de dimineață strălucește mai tare magnificile orhidee sălbatice, ce decorează ramurile copacilor într-o extravagantă încântătoare întrec din ce în ce mai mult operele de artă. Razele de soare pătrund printre minunatele pădurici de chiparos și strălucesc pe fața indienilor primitivi, care s-au trezit și au plecat la muncă, pentru sarcina lor zilnică, poate să vâneze sau să prindă în cursă animale sălbatice, sau stau cu picioarele încrucișate în ale lor *chickee* cu acoperiș de paie, producând o mulțime de obiecte artizanale în culorile curcubeului. Aceasta este viața în minunatele și misterioasele ținuturi mlăștinoase din Florida.

Poate că nicăieri în Statele Unite nu poate fi găsit un loc de o măreție mai primitivă și de o minunăție tropicală precum această ultimă rezervație din cele douăzeci și opt de rezervații. Izolat și niciodată cunoscut pe deplin, a fost unul din ultimele teritorii mari de pe acest continent ce trebuia explorat. Situate în punctul cel mai sudic al peninsulei Florida și

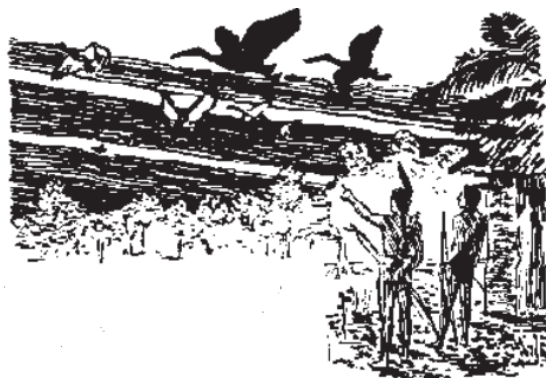
Începând la nord de preeria Kissimmee și lacul Okeechobee, marea internă a Floridei, Ținuturile Mlăștinoase se extind la sud până la Cape Sable, care se află chiar la baza insulei și până la vest de Golful Mexic.

Oamenii care vizitează pentru prima dată ținuturile mlăștinoase sunt adesea surprinși. Poate se așteaptă să vadă țărături stâncoase falnice, canioane adânci și cascade, sau poate râuri cu cursuri rapide sau poate un gheizer care erupe. Dar spre deosebire de multe dintre celelalte rezervații naționale, nu există priveliști mai pitorești ca aceasta. Unicitatea acestui ținut constă în natura sălbăticeii și a amplasării, fiind singura zonă subtropicală din Statete Unite.

Indiferent că se ajunge în aceste ținuturi prin labirintul lor de canale navigabile, sau prin renumitul Tamiami Trail, priveliștea unică pe care se fixează ochii o reprezintă milă după milă de ape verzi liniștite, care înconjoară suprafețe întregi de ierburi aurii în formă de ferăstrău, fără asemănare, care cresc din abundență, presărate pe ici, pe colo, cu crânguri luxuriante de palmieri, ce se ridică din aceste insule într-un ocean de ierburi. Indienii care au trăit în aceste ținuturi mlăștinoase cu mult timp înainte ca albi să

se gândească măcar la ținuturile de acolo le-au pus numele de „*Pahayokee*”, „Apă cu ierburi”.

Această iarbă în formă de ferăstrău poate este unul dintre cele mai interesante și ciudate aspecte ale ținuturilor mlăștinoase. Înălțându-se din apă într-o culoare de verde-pal și decolorându-se rapid în auriu, după ce lumina soarelui trece peste ea, iarba ajunge la o înălțime de 6-7 picioare, uneori chiar la 10 picioare. A se vedea *Enciclopedia Americană* (vol. 10; pagina 600).

Atunci când apa este mică, Ținuturile Mlăștinoase cu nenumăratele lor insule, cu iarba aurie înaltă strălucind în soare, ondulându-se pe un câmp argintiu și încheindu-se cu linia albastră a orizontului, au un farmec neegalat poate de nici o altă zonă din lume, dându-i vizitatorului sau exploratorului impulsul subtil și dorința de

necontrolat de a se aventura în acest ținut care nu se sfârșește niciodată, de iarbă și apă, fără să ajungă vreodată la țintă, dar căutând mereu ceva care se află chiar dincolo de orizont.

Părăsind această întindere sălbatică de iarbă în formă de ferăstrău, apele de un verde-pal fac loc apelor întunecate ale păduricelor de mangrove, care cresc în rânduri prin care aproape este imposibil să treci, cu bolte și rădăcini precum ghearele, ce cresc în ape puțin adânci și sălcii, sprijinind copacii, unii nefiind mai mari decât arbuștii, iar alții ajungând la o înălțime de șaptezeci de picioare, de-a lungul coastei de sud-vest. Mergând mai departe, locul mangrovelor este luat de mlaștini mari cu chiparoși, pe măsură ce întreaga panoramă a verdelui schimbător se transformă încă o dată de la culoarea închisă a mangrovelor la verdele mai deschis al chiparoșilor, pe măsură ce sunt înveseliți de razele soarelui.

Aici ți se taie respirația când vezi minunatele plante ce cresc din copaci și când simți parfumul nufurilor printre care treci cu barca. Vei rămâne fermecat când vei vedea delicatele orhidee sălbatică crescând pe crengile acoperite de mușchi ale copacilor și poate vei lua una din cele

treizeci de specii diferite din aceste minunății, care nu pot fi găsite decât în Statele Unite.

Primitivii Seminole

După ce ieși din aceste mlaștini înțesate cu chiparoși, la marginea Ținutului Mlăștinis vezi în prim plan colibe acoperite cu paie, sau *Chickee*, ale indienilor primitivi *Seminole*. Armonizați cu unicitatea acestei fascinante lumi de basm, indienii sunt legați de generații cu Ținuturile Mlăștinoase de aici, în geografie și legendă. Ei sunt o rămășiță independentă a unui trib care își are originea în supraviețuirii durerosului Război al Seminolilor, război purtat de armata Statelor Unite, în două dintre cele mai contestate bătălii care au fost duse vreodată împotriva trupelor americane. (1816-1818 și 1835-1842) Seminolii sunt singurii indieni americani care n-au semnat niciodată un tratat oficial de pace cu Guvernul Statelor Unite. După încheierea ostilităților au fugit înapoi în jungla densă și mlaștini pentru a căuta adăpost acolo. Timp de mulți ani singurul contact pe care l-au avut cu omul alb era atunci când își făceau apariția să vândă sau să facă comerț cu piei sau blană de animale, pe care le prindeau în cursă, în junglă sau mlaștini.

Astăzi, aproximativ 700 de seminole își au locuința în Ținuturile Mlăștinoase și cele cu chiparoși. Aproximativ 20% înțeleg engleza. Unii nu vorbesc limba oamenilor albi, deși o înțeleg foarte bine. Unii și-au mutat colibe acoperite cu ramuri de palmier din regiunile mai izolate ale ținuturilor mlăștinoase la hotarul lui Tamiami Trail, care este foarte traversat, pentru a obține mijloace de trai, vânzându-le celor care trec pe acolo numeroase articole de artizanat expuse, de culori țipătoare. Pentru o sumă mică de bani vizitatorul mai poate vedea și grosolanele lor grădini zoologice, în care poți vedea zone cu aligatori și crocodili.

În spatele unei zone cu mai multe locuințe apare o colibă sau două, într-o vale. Curând colibe se înmulțesc precum fagurele într-un stup, iar întreaga suprafață este formată dintr-un amestec neplăcut de locuințe după același tipar, fără căi de acces. Practic fiecare nou-venit își ridică zidurile fragile unde găsește loc. Rezerva de apă? Femeile și copiii se ocupă de asta. Îi vezi venind de la cel mai apropiat hidrant de pe stradă cu două găleți, ce atârnă pe o bucată de bambus, pe care o țin pe umăr. Locul mișună de viață, precum și de foc și pericole pentru sănătate.

Au apărut străzi întregi de locuințe cu trei etaje, după model chinezesc. Structurile sunt din beton armat, cu o verandă aproape de trotuar. Casele în stil chinezesc sunt alcătuite în general dintr-o cameră spațioasă, despărțită prin ziduri de lemn pentru întrebuințări individuale. În centrul orașului vechile clădiri în stil Victorian, cu colonadele și arcadele lor, atât de generoase în ce privește spațiul, sunt demolate pentru a face loc practicelor blocuri moderne. Recent s-a investit mult capital în parcuri de distracție îngrijite și spațioase, care sunt foarte luminoase noaptea și oferă toate știrile senzaționale din Coney Island.

În timpul celor trei ani și jumătate de ocupație portul era pustiu; acum portul și apele din împrejurimi sunt pline de viață, cu ambarcațiuni care circulă zi și noapte, corăbii chinezești, șampane și bărci cu motor. Ele se aliniază pe țărm sau *praya* și umplu până la refuz adăposturile în caz de taifun, abia lăsând un loc sau două printre ambarcațiunile care se leagănă. Se estimează că 147.000 de oameni trăiesc pe mare – majoritatea în șampane mici, nume care în chineză înseamnă „trei scânduri”. Întreg ciclul vieții se desfășoară la bordul unei ambarcațiuni. Acolo unde abia ai loc să te culci se nasc copii, se dezvoltă familii și

celor în vârstă le slăbesc puterile și mor. Femei desculțe care vând tot ce este nevoie pentru oala de mâncare pot manevra ca un expert corăbiile, printre rândurile înghesuite de ambarcațiuni: Ele au un simț deosebit asupra valurilor furioase și pot ține corabia la suprafață cu ușurință.

Ce are loc după căderea nopții în inima acestor jungle misterioase nimeni nu știe. Ocazional au loc nunți și petreceri pe unele vase de agrement mai spațioase. Bordelurile și camerele pentru fumat opiu sunt ascunse așa de bine, încât pare un miracol atunci când are loc o plângere urmată de un raid al poliției.

Piraterie și jaf

Pirateria oferă o mulțime de povești pentru Hong Kong. Portughezul Macao, cu piața lui liberă de aur, se află la o oră sau două distanță; Hong Kong restricționează intrarea aurului. Hong Kong este un port liber; China are restricții la taxe. O linie de coastă accidentată și distrusă și un labirint de canale navigabile oferă cele mai bune posibilități din lume pentru piraterie. Nu este cruțat nici un vas, fiind atacate atât cele mari, cât și cele mici, atunci când traversează apele împânzite cu pirați. Recent, partea mai mare a flotei de pescuit

s-a ascuns în port și s-a spus direct că bărcile nu îndrăznesc să se aventureze în larg, deoarece proprietarii nu erau de acord să plătească banii ceruți pentru protecție suplimentară. Companiilor ce se ocupă de vasele de pe ruta Canton le-au fost trimise scrisori de amenințare, prin care se încerca să le stoarcă de bani.

Mai mult decât atât, aici înfloresc pirații de uscat în aceeași măsură. Refugiații de pe urma prăbușirii guvernului naționalist al Chinei au fost cumva șocați să constate răspândirea escrocilor în acest presupus bastion al legii și al ordinii. Vechiul obicei de a trimite daruri pentru favoruri este prea adânc înrădăcinat pentru a se renunța la el prin simple cuvinte, printr-un cod de legi. „Escrocheria arvuna” este considerată de mulți inevitabilă, dar cine ar visa că ai putea cumpăra un certificat care să arate că ești inoculat, vaccinat și imunizat cu succes împotriva tuturor bolilor listate pentru pașaport sau viză. Pentru a reduce posibilitatea unui eșec când dai examen pentru permis de șofer trebuie să plătești 80 \$ americani.

O metodă populară de a solicita ceva este să asaltezi victima cu tot felul de obstacole. Un proprietar de magazin poate să ceară autorizație să vândă înghețată și

poate este pregătit să se adapteze cerințelor locale, dar până nu ajunge la o înțelegere cu responsabilul secund, se zbate degeaba, iar lada frigorifică va fi goală. Nu trebuie să ai resentimente pentru o astfel de mită; suferi în tăcere, fiind o parte a sistemului. Chiar și polițiștii chinezi se umilesc să primească mită, cerând câte zece cenți (mai puțin de doi cenți americani) de la vânzătorii ambulanți care n-au autorizație. Bineînțeles că vânzătorul ambulant realizează că în felul acesta n-a cumpărat imunitate completă, ci doar o libertate relativă. Atunci când apare o patrulă de poliție serioasă, cei care plătesc câte zece cenți, cei fără autorizație, își iau zborul precum muștele, ascunzându-se împreună cu articolele lor sub casa scărilor sau pe alei, până când trece pericolul și încep să mișune iar.

Crimă și superstiție

În acest oraș în care poți avea orice facilitate dacă ai bani, prosperitatea și expansiunea evidente își culeg recolta obișnuită a persoanelor indezirabile. Poliția descoperă o mulțime de hoți de buzunare. Deși pedepsele pentru furt sunt aspre, în țară mișună hoții, neezitând să intre chiar în locuința ofițerilor de poliție.

O structură socială variată oferă un vast domeniu, unde vandalismul poate trece la treabă. Populația europeană privilegiată duce o viață de colonie în jurul locuinței guvernatorului și a marilor hoteluri și cluburi. Chinezii bogați au propriile partide de „mah-jong”, curse de ponei, propriile restaurante uriașe cu patru etaje și ceainării, unde mesele durează ore întregi. În contrast, chinezii mai săraci par să fie tot timpul la muncă, indiferent că e duminică sau vacanță. Cu toate acestea, anul lor este presărat cu o listă de sărbători religioase. În luna februarie este Anul Nou chinezesc și este sărbătorit zile și nopți întregi cu focuri de artificii și salve de tun. Acest lucru servește la îndepărtarea demonilor și a face loc norocului.

Partenerul frecvent al crimei, superstiția, își face loc și aici. Se consideră că ai ghinion dacă începi anul nou cu datorii; de aceea toată lumea se îngrozește să nu fie jefuit la sfârșitul vechiului an. Motivul dat este că mulți trebuie să jefuiască pentru a-și plăti datoriile la timp. La fel ca și Crăciunul, acesta este un timp când oamenii mănâncă foarte mult, astfel că Biserica Romano Catolică din China, prin Ierarhia ei, oferă, cu bunăvoință, o dezlegare specială pentru credincoși,

ridicând restricțiile de mâncare din Postul Mare și Noul An Chinezesc.

Alte zile „sfinte” includ un festival, când doar pentru o singură zi se presupune că se întâlnesc, în cer, două spirite vrăjite. Pentru a le ajuta să arate cât mai bine sunt „transferate în cer” mii de articole de toaletă, fiind arse. Există și Paștele chinezesc, când toată lumea se duce să curețe mormintele strămoșilor și să aducă un omagiu; de asemenea există un timp când ies „zeii din bucătărie” pentru a raporta despre comportamentul fiecărei gospodărie. O farfurie cu bomboane dulci oferită zeilor înainte de plecare fie le este pe plac atât de mult încât raportul este bun, fie sunt atât de preocupați de bomboane, încât ratează raportul.

Niciunde nu este exemplificată mai bine pasiunea după spectacol și strălucire orbitoare ca la funeraliile chinezilor. Un dric cu motor duce un sicriu grosolan din lemn. În urma acestuia se află procesiunea de bocitori și multe decorații florale, în multe culori. Coloana se mișcă pe bocetul fluierelor chinezești și a fanfarei.

China este mândră de lunga și neîntrerupta ei istorie, pretinzând că are o civilizație veche de 5.000 de ani. Este mândră de artele și meșteșugurile ei dezvoltate de mult timp, de filozofia și cultura ei. Dacă acestea sunt lucrurile care fac o națiune măreață și nobilă, atunci ea ar trebui să fie un model pentru lume. În schimb, ea se află în robie, încătușată de tradiție și religia demonilor, care provoacă sărăcie și ignoranță. De zeci de ani este zguduită de mari nenorociri, iar acum comunismul promite noi minuni, ca o iluzie înaintea unui visător. Dar chiar aceste promisiuni amăgitoare nu sunt oferite imediat de comuniștii lăudăroși, care nu o duc mai bine.

Poate Hong Kong a oferit un adăpost temporar multora care au fugit de lucrurile ce aveau să vină; dar cât de mulți au de gând să fugă la Teocrația lui Iehova Dumnezeu, adevăratul loc de adăpost, să găsească odihnă, atunci când China și toate celelalte națiuni vor fi curățite pentru totdeauna de orice ism și ideologie pângăritoare. Acest cataclism este mai aproape decât cred ei.

Animale de aici și de acolo

Următoarele fapte interesante despre diferite forme de viață inferioară au fost publicate de domnul Jim Hurley în *Daily Mirror*, din New York, pe 9 august, 1949:

Dintre toate animalele cerbul obișnuit are una dintre cele mai mari protecții împotriva vremii. Blana lui are niște scobituri, care oferă o izolație excelentă, iarna ținând frigul la distanță, iar vara căldura.

Libelula are coaste mobile, pe care își întinde pielea subțire pentru a sări din copac.

Mustățile de pisică nu sunt o glumă și mâțele ar fi serios afectate fără ele. Fiecare nerv micuț de la capătul intern al fiecărei mustăți o fac un organ tactil, prin care pisica poate simți cea mai mică presiune de la capătul mustății sau de lângă ea.

Toți membrii familiei felinelor, prădătorii din instinct și vânătorii de noapte, au aceste mustăți. Antenele insectelor și mrenele peștilor care trăiesc la fundul apelor au același scop ...

Să nu vă fie milă de pești. Ei se simt bine și îi distrează pe mulți când încearcă să-i prindă. Natura se îngrijește de ei. *Escolarul*, un pește mediteranean precum macroul, care trăiește la adâncimi între 500 și 2.000 de picioare, mai este numit și peștele cu ochelari, deoarece are pe ochi lentile suplimentare, care-l fac să arate ca și cum ar purta ochelari. Un pește mic din America de Sud are patru ochi, doi dintre ei fiind folosiți să vadă lucrurile de afară, ceilalți doi funcționând pentru a vedea lucrurile de sub apă. *Peștele-plămân* are plămâni (de unde și numele) și poate trăi luni de zile afară din apă. Roșioara obișnuită are pipotă precum păsările.

Balena nu vede înainte, ochii fiind depărtați în cap, privind în direcții opuse.

Quetzalul a fost desemnată ca pasărea națională a Guatemalei, căci este o pasăre liberă. Nici una n-a trăit vreodată în captivitate.

Pelicanii din Florida lucrează în grup și înconjoară grupuri de roșioare, aducându-le în apa mai puțin adâncă, unde sunt mai ușor de prins.

Guvernul federal estimează că valoarea anuală a unui șarpe cu bulă este de aproximativ 4 dolari, datorită rozătoarelor pe care le distruge.

Mierloiul american nu și-a luat numele de nicăieri; el poate imita glasul altor 32 de păsări.

Cel mai bun imitator este *Kiwi*, o pasăre din Noua Zeelandă, care stă pe pământ și imită picăturile de ploaie care cad, făcând viermii să vină la suprafață și să-i mănânce.

Majoritatea păsărilor migratoare au niște ochelari de protecție, precum o membrană, ca să-și protejeze ochii în timpul zborului.

.....

Dacă cel care a făcut rău arată un spirit plin de căință, atunci este privilegiul celui alt, care a fost victima răufăcătorului, să-i arate milă. Învățându-și discipolii calea corectă și dreaptă de acțiune, Isus a spus: „Binecuvântați sunt cei care flămânez și însetează după dreptate, căci ei vor fi mulțumiți. Binecuvântați sunt cei îndurători, căci ei vor primi îndurare”. – Matei 5:6,7.

Un alt lucru pe care Dumnezeu îl cere de la om este să „umbli smerit cu Dumnezeuul tău!” Aceasta înseamnă să urmărești o cale de acțiune pe care o marchează Dumnezeu pentru cei care se află în înțelegerea de a face voința Lui. A umbla cu Dumnezeu înseamnă să umbli pe calea pe care umblă Dumnezeu, care este totdeauna dreaptă. Cum ajunge omul slab să afle calea lui Dumnezeu? Omul află care este voința și calea lui Dumnezeu informându-se din adevărul arătat în Biblie și astfel este călăuzit pe calea dreaptă. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”. (Psalmul 119:105) „Cei blânzi vor fi călăuziți pe ea și vor fi învățați care este calea Lui” (Psalmul 25:9). Facultățile de gândire ale omului imperfect sunt imperfecte fără doar și poate, prin urmare el urmează calea greșită fără să-și dea seama; care adesea este rezultatul faptului că cedează propriului proces de raționament. De aceea, este scris: „Încrede-te în DOMNUL cu toată inima și nu te bizui pe propria înțelepciune. Recunoaște-l în toate căile tale și El îți va îndrepta cărările”. (Proverbele 3:5,6)

Fără o cunoștință despre ce a pus Dumnezeu în Cuvântul Său nimeni nu poate afla calea lui Dumnezeu. Instituțiile

ortodoxe religioase au ținut Biblia departe de oameni, astfel făcând oamenii obișnuiți să se bizuiască pe ce le spun să facă preoții sau mebrii clerului. Rezultatul este că multe persoane sincere sunt ignorante total față de voința lui Dumnezeu și de calea sa dreaptă. Acum Dumnezeu aduce Biblia și însemnătatea acesteia în atenția oamenilor, ca ei să poată afla calea cea dreaptă, clerul luptându-se ca oamenii să nu dobândească această cunoștință, împotrivindu-se martorilor lui Iehova, care au fost ordinați să facă lucrul acesta. Dumnezeu le poruncește martorilor săi credincioși să-i viziteze pe oameni cu o explicație din Cuvântul Său, ca ei să afle calea salvării. Cei care primesc o astfel de favoare se bucură și spun: „Iubesc legea ta, meditez la ea toată ziua. Prin poruncile Tale m-ai făcut mai înțelept decât dușmanii mei, căci acestea sunt cu mine tot timpul. Am mai multă pricepere decât toți învățătorii mei, căci mărturiile tale sunt meditația mea. Ce dulci sunt cuvintele Tale! Da, mai dulci decât mierea pe buzele mele. Am obținut pricepere din preceptele Tale, de aceea urăsc orice cale falsă.” – Psalmul 119:97-99, 103,104.

Iehova Dumnezeu cere ascultare de poruncile Lui de la toți care vor trăi în

promisa Lui lume nouă. Ascultarea va însemna viață, neascultarea va avea ca rezultat moartea. Când a fost pe pământ, Isus Cristos a fost ascultător sub cea mai grea încercare, iar acum ocupă locul cel mai înalt, imediat după Iehova, și va trăi pentru totdeauna. Satan este rebel și va suferi o distrugere completă la timpul potrivit al lui Iehova de a executa sentința morții împotriva aceluși șarpe amăgitor. Isus Cristos este un exemplu pentru cei care caută favoarea lui Iehova și datortă poziției de putere și autoritate la care a fost înălțat Isus Cristos de Iehova cei care primesc viață trebuie să asculte de Cristos, precum și de Atotputernicul Dumnezeu. Asta este o parte a „umblării smerit cu Dumnezeu”.

Nicicând n-a fost atât de necesar ca oamenii să învețe legea lui Dumnezeu așa cum este în prezent, deoarece acum Domnul își strânge pe „alte oi” ale lui care trebuie să se lase învățate și să caute dreptatea, pentru a scăpa de urgența și dezastrul bătăliei de la Armagedon, ce amenință acum. Dacă dați atenție poruncilor divine de a face ce este drept, a umbla smerit cu Dumnezeu și a iubi mila înseamnă viață veșnică pentru voi!

Costume și obiceiuri ale femeilor din Africa de Vest

De la corespondentul Treziți-vă! de pe Coasta de Aur

Aproape oricine este interesat de vestimentația și obiceiurile personale ale celor care trăiesc în țări străine. Acest lucru este adevărat mai ales în ce le privește pe doamne. Pentru ele nu este nimic mai fascinant decât să știe ce poartă și ce fac femeile din alte țări. Și bărbații ar trebui să ia aminte. Ele trebuie să știe cum se poartă părul la frumoasele femei din Africa, cu coc în formă de movilă; ele trebuie să fie familiare cu perechea de proiecții în formă de coarne, pe care le poartă acestea, sau despre moțul din vârful capului, care pare precum cornul unui unicorn. Da, bărbații ar trebui să știe de aceste obiceiuri din modă, căci femeile din țările lor poate vor avea într-o zi coafuri asemănătoare. În cercurile de modă hair-stiliștii studiază mereu modelele native din alte țări, sperând să găsească vreo inspirație.

Ar putea fi scrise volume despre diferitele costume și stiluri de îmbrăcăminte din unele țări, dar în Africa de Vest nu este așa. Moda de aici, chiar printre cele mai stilate femei, este relativ

simplă și se schimbă foarte puțin într-o perioadă mare de timp. Aici termenul „îmbrăcăminte” înseamnă orice, de la o simplă curelușă de mărgelă peste un trup gol, până la stilul european care a fost adoptat de multe femei educate din orașe.

Indiferent că este de la oraș sau de la țară, o fetiță poartă o simplă curelușă de mărgelă, dacă poartă ceva, până la vârsta de cinci, șase ani. Departe de orașe, când sunt afară, mulți adulți încă umblă goi. Majoritatea costumelor feminine obișnuite constau dintr-o bucată de pânză colorată, înfășurată pe corp, ce ajunge până la pământ. O bluză largă atârnă peste asta și costumația este completată cu o eșarfă în culori țipătoare, pe care femeia din Africa de Vest o poartă pe cap. Această eșarfă este foarte necesară. Și încălțăminte? Dacă o poartă și când o poartă, și multe nu o poartă, este ținută pe picioare de o curelușă printre degete.

Femeia din Africa de Vest cheltuie foarte puțini bani pe lucruri materiale. De fapt, ea cheltuie mai puțin pe împodobirea

ei decât chltuie bărbatul. Dar, ca și cum ar avea un instinct natural, femeile de aici nu sunt în urma surorilor lor din alte țări, dacă bărbatul poate fi convins să-i finanțeze garderoba mai costisitoare. La ocazii speciale femeile apar împodobite cu minunate lanțuri, cercei și ornamente de aur și îmbrăcate în haine minunate. Fiecare trib își are costumele proprii și sunt peste 40 de triburi diferite doar pe Coasta de Aur.

Obiceiuri sociale ciudate

În general, femeia din Africa de Vest este privită în primul rând ca cea care dă naștere la copii și pregătește masa. Ca urmare, după ce ajunge la vârsta pubertății, nu mai durează mult și este vândută ca soție. Când fecioara ajunge la vârsta căsătoriei este înveșmântată în podoabele familiei și este plimbată pe străzi, anunțând faptul că este gata pentru căsătorie. Unele triburi își izolează fiicele la această vârstă, pe o perioadă între șase săptămâni și șase luni, timp în care sunt învățate cum să se comporte ca soții și cum „să asculte sunetul tobei când dansează”.

Pe Coasta de Aur poligamia nu face rău păcii domestice, ci mai degrabă este privită cu favoare de femei, căci înseamnă ușurarea sarcinilor. În acest punct este

interesant următorul articol din *Sunday Pictorial* din Londra, 30 octombrie, 1949:

Patru din cele douăzeci și nouă de soții ale șefului de trib, Bawule Kangah, în vârstă de șaptezeci de ani, din Asotin, Coasta de Aur, au dat naștere la tripleți.

.....

În absența acestor factori puterea de a face aceste vindecări trebuie să vină de la Satan (și demonii lui); un caz al celui care se transformă într-un înger de lumină, ca să zicem așa, cu scopul de a-i înșela pe cei lezne crezători. Scripturile arată în repetate rânduri că slujitorii lui au uneori puteri supranaturale. – 2 Corinteni 11:14; Exodul 7:12,13; Faptele 16:16-19.

În felul acesta, observăm din Scripturi cum creștinii nu trebuie să aștepte să se vindece singuri sau să-i vindece pe alții. Cei care susțin că fac astfel nu se pot bizui pe nici un precedent scriptural. Pentru creștinii de astăzi însărcinarea nu este „Vindecați-i pe cei bolnavi!”, ci „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile și atunci va veni sfârșitul final”. Sau, mai pe scurt: „Predicați Cuvântul!” – Matei 24:14; *Traducerea Lumii Noi* și 2 Timotei 4:2.

Apariția oleomargarinei

„În a doua parte a anului 1869 cineva a cerut proprietarului unei platforme de depozitare de pe Tamisa un spațiu pe care să ridice o fabrică de unt. Chiria exorbitantă oferită l-a făcut pe proprietar să facă cercetări. El a constatat că acel chiriaș chiar dorea să facă ceva care trecea drept unt și asta din nămolul Tamisei. După un anume tratament chimic, din nămol s-ar putea obține grăsime albă, pură. Produsul s-a vândut bine”. (New York Times, 12 februarie, 1950) Înlocuitorii untului încă se vând bine, dar nu sunt făcuți din nămolul Tamisei.

Astăzi înlocuitorii pentru unt ajung de obicei sub termenul legal de „oleomargarină” (Statele Unite), care derivă din termenul latin *oleum*, care înseamnă ulei și cuvântul grec *margarites*, care înseamnă perlă. După ani de experimente Hippolyte Mege-Mouriez a obținut un patent englezesc, tot în anul 1969.

În cercetările lui după un înlocuitor pentru unt, Hippolyte a observat că atunci când vacile erau hrănite cu hrană lipsită de grăsime continuau să dea lapte, dar pierdeau în greutate. În felul acesta și-a dat

seama că grăsimea lor era folosită la conținutul gras al laptelui și astfel a pus la cale perfecționarea unui proces, care să imite vaca, în transformarea grăsimii animale în grăsime de unt. Procesul lui a fost: 1. Stoarcerea seului proapăt de vită și spălarea lui cu apă. 2. Încălzirea și digerarea seului spălat cu suc gastric artificial. 3. Separarea grăsimii mai ușoare de stearina mai grea, prin filtrare. 4. Digerarea și emulsifierea grăsimilor slabe cu apă, lapte, bicarbonat de sodiu, țesut mamar și colorant galben. 5. Solidificarea, spălarea și sărarea emulsiei rezultate din grăsime și apă”. El susținea că rezultatul este „o masă grasă, identică cu untul”. (*Enciclopedia Britanică*)

Astăzi la fabricarea oleomargarinei nu se folosește doar seu de vită, ci și untură neutră, ulei din semințe de bumbac, ulei de arahide, ulei de cocos, ulei de palmier, etc. Pe lângă lapte se folosește și o cantitate mică de unt, dându-i un gust de unt și sare. Ca uleiurile să fie folosite, ele trebuie solidificate, lucru ce se face printr-un proces cunoscut sub numele de hidrogenare. Prin adăugare de hidrogen într-un recipient cu ulei încălzit, în prezența

unui capalizador precum nichelul, uleiul poate fi solidificat la consistența dorită.

Oleomargarina a rezistat multor atacuri, devenind una dintre cele mai folosite grăsimi din lume. Mai ales în Statele Unite, ea a avut o furtunoasă bătălie legală.

.....

Este de așteptat ca soțul să-i ofere soției hrană și unul, două schimburi de haine pe an. Având o locuință, soția are dreptul să-și aducă acolo mama, bunica și surorile. De asemenea, se așteaptă ca soțul să-și încurajeze soția să intre în afaceri, căci orice soție se ocupă de o anumită afacere. Piața din fiecare oraș este dominată de femei. Comerțul este o parte a ocupației fiecărei femei. Dacă ea are ghinion și dă greș în afaceri, soțul trebuie s-o ajute din nou să intre în afaceri, dar dacă ea pierde de trei ori la rând, el nu mai este obligat să susțină alte pierderi financiare. În chestiunea banilor, soția și mama ei sunt o

persoană. Dacă primește bani de la soțul ei să-și ajute mama, el nu-i poate cere înapoi.

Ca și în alte țări, și femeile de aici au căzut victime unor obiceiuri proaste, unul dintre ele fiind robia față de tutun. Ele îl fumează, îl mestecă și îl prizează. Multe femei de aici sunt devotate serviciului dumnezeilor demoni, iar în acest serviciu ele acționează ca mediumuri pentru spirite rele.

Dar în timp ce aruncăm o privire femeii din Africa de Vest, să ne uităm la ea cum stă îmbrăcată într-un costum strălucitor, foarte colorat, printre tarabele cu pește, ignami și haine. Aici este locul ideal în care să mergem, căci, la urma urmei, aici este afacerea femeii. Acolo ea este acasă și nu este niciodată mai fericită, ca atunci când vorbește tare cu cei care sunt comercianți ca și ea, când își spune prețurile la produse sau negociază înverșunată cu un client. Fiindcă veni vorba, nu vrei să cumperi un pește să-l duci acasă?

CĂUTAȚI CALEA SPRE VIAȚĂ?

Dacă da, vei găsi interesant acest proverb:

„Există o cale care-i pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morții” – Proverbele 14:12.

Poate calea care-ți *pare* dreaptă ție nu are aprobarea lui Dumnezeu. Cei care caută viața trebuie să se întoarcă la Dătătorul vieții, pentru a constata ce se cere de la ei și apoi să umble pe calea pe care El o îndrumă. Cartea *Să fie Dumnezeu adevărat* vă va ajuta extraordinar de mult să ajungeți la viață, arătând adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu.

Doresc un exemplar al cărții *Să fie Dumnezeu adevărat*. Vă rog să-mi trimiteți un exemplar pentru cei 35 cenți trimiși.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....

1-15 decembrie

Înaintarea chinezilor în Coreea

Forțele U.N. și-au continuat retragerea dinaintea comuniștilor chinezi din Coreea. Numărul copleșitor al trupelor chinezești au invadat Coreea de Sud pe la paralela 38, în partea de sud. Refugiații au împânzit străzile înaintea lor. Orașul Seul era în panică, pe măsură ce armatele comuniste se apropiau. În vreme ce războiul cu chinezii era în derulare, China primea materiale din

partea U.S. Senatorul O'Connor a spus (12/3) că din iunie ajunseseră în China 10.500.000 livre de deșeuri de cauciuc. Ambarcațiunile încărcate cu bunuri pentru China comunistă primeau ordine să fie descărcate (12/6), iar Departamentul pentru Comerț (12/8) a interzis ambarcațiunilor U.S. de „pretutindeni” să transporte bunuri în zonele comuniste.

Înființarea Comitetului de Armistițiu

În U.N. s-a discutat problema scoaterii armatei

comuniste din Coreea, iar chinezii au informat India (12/9) că doreau să se alăture conferințelor, dacă sunt recunoscuți la același nivel cu celelalte țări și dacă vor fi discutate toate problemele din Orientul Îndepărtat. U.S. a refuzat să ia în considerare problema Coreii, dacă asta era legată de negocierea pentru Formosa și alte afaceri din Orientul Îndepărtat. Adunarea Generală U.N. a votat apoi (12/14) să ceară președintelui Adunării, Nasrollah Entezam, din Iran, să „formeze un grup de trei persoane, care să-l includă și pe el, pentru a hotărî baza prin care poate fi aranjat un armistițiu mulțumitor în Coreea și pentru a face recomandări Adunării Generale cât mai repede cu putință”.

Temeri de război

În luna decembrie s-au exprimat, în repetate rânduri, temeri că războiul coreean va exploda într-un conflict mondial major. Ministrul afacerilor externe din Canada, Lester Pearson, a spus (12/4): „Trebuie făcut orice este posibil pentru a împiedica războiul din Coreea să devină un război împotriva Chinei”. Președintele filipinez, Quirino, a spus (12/4): „Omenirea se află în fața celui mai disperat timp” și „orice scânteie de șansă care pierde vigilența celor mai responsabili lideri ai lumii poate aprinde explozia ce ne poate transforma în țărână”. La Washington, președintele Truman a spus (12/5) că rămânerea fermă lângă U.N. este „singura cale de scăpare dintr-un cerc nesfârșit de forță, răzburare, violență și

război –care vor duce rasa umană înapoi în Evul Mediu, dacă nu este oprit acum”. Papa Pius a făcut rugăciuni (12/6) pentru a împiedica un nou război. Un ziar chinezesc comunist, *The Current Affairs Journal*, publicat în Peiping, a spus (11/5) că Europa Occidentală „va fi eliberată în curând”, imediat ce U.S. încep „războiul mondial”. Cu toate acestea, a fost transmisă o notă de speranță de secretarul de externe al Britaniei, Ernest Bevin (12/14), când a spus că se îndoia de faptul că Uniunea Sovietică „se va avânta în război”.

Truman proclamă stare de urgență

Într-o transmisie istorică la radio (12/15) președintele Truman a anunțat că U.S. se afla pe o bază virtuală de război. El a

proclamat urgență națională, a spus că oamenii ar trebui să consume mai puțin din bunurile de care se bucură, să muncească mai mult, pentru a produce mai multă muniție și să „creeze forțe militare suficient de puternice pentru a convinge conducătorii comuniști că nu pot câștiga prin agresiune”. El a spus că deși „războiul nu este inevitabil”, U.S. nu intenționează să se angajeze în liniștirea comunismului. El a spus că U.S. vor lupta pentru U.N. dacă va fi necesar, vor crește forțele armate de la 2.500.000 la aproape 3.500.000, în câteva luni, vor stabili un control al prețurilor (primele au fost pe automobile), vor mări planul de producție de cincisprezece ori.

Conferința

Truman-Attlee

„Riscul serios” al unui nou război mondial, împreună cu referirea președintelui Truman la întrebarea bombei atomice, dacă va fi necesar, l-a adus la Washington pe prim-ministrul Britaniei, Atlee, unde el și Truman au avut șase întâlniri (12/4-8). Ei au spus că obiectivele politicii externe ale ambelor națiuni sunt aceleași. S-a exprimat determinarea de a lupta împreună în Coreea, „fără nici un gând de împăcare”. Ei au avut puncte de vedere diferite în ce privește chestiunea din China comunistă. Britanicii favorizează o atitudine prietenoasă față de Peiping, în vreme ce U.S. se opune cu vehemență. Truman i-a spus lui Attlee că speră că bomba atomică nu va fi folosită niciodată și

Attlee va fi informat de orice schimbare în această situație. Attlee a spus că era „complet mulțumit” de discuția pe care a avut-o cu Truman.

Instruire militară universală

Cererea pentru instruire universală militară în U.S. a fost repetată de mulți oficiali și de multe organizații. Printre ei, generalul Eisenhower a spus (12/7): „Ziarele voastre arată descurajant și sunt știri negre ... Strigăm după pace și nu este pace”. El a mai spus că ar fi necesar să „vă îmbrăcați din nou tinerii în uniformă”. Asociația Universităților din America, oficialii sindicatelor muncitorești și alții au cerut serviciu militar pentru toți tinerii. Comitetul membrilor din consiliul de conducere al universităților din New York (12/14) au sugerat

reducerea cursului liceal la trei ani, pentru a permite „serviciu național din partea tuturor tinerilor, băieți și fete, de aceeași vârstă”. Între timp, armata și-a mărit cererile de forță de muncă la 160.000 de recruți pentru ianuarie și februarie, cu 70.000 mai mult decât fusese planificat anterior, ajun gând la 1.250.000. La Washington liderii Congresului s-au întâlnit cu Truman (12/13) și au fost de acord să consolideze tăria militară cât mai curând.

Hotărâri în ce privește comuniștii și spionii

Prima din trei decizii importante ale Curții, referitor la comuniști și spioni, a fost o schimbare unanimă a Curții de Apel a U.S. (12/5), cu privire la acuzația de spionaj a lui Judith Coplon din New

York. Aceasta declara că „vina ei este clară”, dar că F.B.I. a folosit metode ilegale pentru a o aresta. Câteva zile mai târziu, în Philadelphia, Harry Gold, un mesajer mărturisit pentru un spion rus legat de bomba atomică, în ultimul război, a primit o condamnare de 30 de ani, pedeapsa maximă, mai mare decât fusese recomandat de procurorul general. Judecătorul a spus că fusese dată acea pedeapsă aspră „pentru a-i împiedica pe alții” să comită infracțiuni asemănătoare. Apoi Curtea Supremă U.S. (12/11) a hotărât că o persoană nu trebuie să spună în fața Curții dacă este sau nu comunist, deoarece Constituția oferă protecție împotriva auto-incriminării.

Grevă la companii feroviare

De când a avut loc greva angajaților companiilor feroviare, anul trecut în august, companiile feroviare din U.S. se află sub controlul guvernului. Au continuat negocieri, dar fără rezultate. Apoi, pentru a face presiune cu cererile lor, muncitorii de la depou, din Chicago, au raportat că sunt bolnavi, sau pur și simplu nu și-au făcut apariția (12/13). Grevă s-a răpândit treptat și în alte orașe mari. Transportul de mărfuri s-a oprit. Oficiile poștale au pus embargo pe colete chiar în perioada de vârf. În transmisia lui Truman de la radio despre urgența națională (12/15) el a spus că greva s-a suprapus cu mișcările trupelor și le-a cerut greviștilor să se reîntorcă la posturi, „pentru țară”. Ei

au făcut acest lucru. Disputa n-a fost rezolvată, dar negocierile continuă.

Creșterea populației

Cifrele recensământului pentru anul 1950 arată că populația din Alaska este de 128.643; din Hawaii este 499.794 și din Puerto Rico este de 2.210.703. Aceasta înseamnă o creștere față de anul 1940, cu 77,4% pentru Alaska, 18,1% pentru Hawaii și 18,3% pentru Puerto Rico.

Ajutorul pentru Britania oprit

Ajutorul Planului Marchall pentru Britania a fost suspendat la 1 ianuarie, cu mai mult de un an înainte de programare, de o înțelegere între Britania și U.S. (anunțat 12/13). Alocarea totală pentru Britania era de

2.694.399.000. Ministrul de finanțe britanic a explicat într-o transmisie radio că aceasta era de aproximativ 53 lire sterline pentru fiecare familie de britanici și costa fiecare familie din U.S. 18 lire sterline. El a spus că surplusul britanic va fi absorbit de cerințele de apărare, astfel nu exista nici o speranță pentru un standard de viață îmbunătățit. În aceeași zi englezii au auzit că rația de carne va fi din nou micșorată la 31 decembrie, cu puțin mai mult de un sfert de livră pe săptămână, sau cu o jumătate din ce primiseră cu o lună înainte. Drept compensare, rația de zahăr va crește de la opt la zece uncii pe săptămână, iar brânza de la 2 la 3 uncii.

Franco cere Gibraltarul

Într-un ziar oficial al Partidului Falange generalul Francisco Franco

a cerut (12/13) ca Britania să înapoieze Spaniei Gibraltarul. El a sugerat în linii mari că întoarcerea acestuia va da Madridului mai multe ocazii să ajute puterile Nord Atlantice. După patru zile, într-un discurs înaintea Parlamentului, ministrul spaniol de externe a declarat că regimul falangist câștigase lupta pentru a fi acceptat printre puterile occidentale. Cu toate acestea, întoarcerea ambasadurilor în Spania prin puterile occidentale a întâmpinat mai multe ostacole. În cele din urmă, Franța a abandonat temporar propunerea, când socialiștii au amenințat că se vor retrage din cabinet (12/13) dacă era numit vreun ambasador.

Propunere pentru armata germană

În Germania guvernul occidental de la Bonn (12/12) a respins propunerea de compromis făcută de națiunile Pactului Atlantic, de a încorpora unități germane într-o armată europeană unificată. Temându-se de militarismul german, francezii au insistat ca unitățile să fie doar de mărimea trupelor de luptă, dar germanii au insistat pe o întregă armată germană cu „egalitate deplină” pentru trupele germane. În Germania de Est (12/15) parlamentul comunist a aprobat în unanimitate o ordonanță, ce prevede moartea prin decapitare pentru toți germanii – din Est sau din Vest – care cooperează .

.....

Studentii de la școlile parohiale catolice reprezintă aproximativ o cincime din studenții catolici, iar cererile lor au împărțit majoritatea parlamentară în două tabere. În luna aprilie, episcopul din Lucon și-a îndemnat ascultătorii să suspende plata taxelor, până când vor primi ajutor de la școlile parohiale. Numai în Alsacia-Lorena se cheltuiesc anual 71.500.000 \$ pe an pe aceste școli religioase, iar în arhidioceza din Paris școlile primare parohiale costă 1.428.000 \$ pe an. Cei care se împotrivesc ajutorului de la stat pentru aceste școli arată spre tradițiile foarte vechi de separare a bisericii de stat și sprijinirea educației prin taxe. Ei susțin că nu este logic să acorzi reduceri de taxe celor care refuză educația publică, ca și cei care preferă clinicile private în

detrimentul celor publice. Între timp, controversa continuă și este unul dintre pericolele majore pentru stabilitatea actualului guvern de coaliție.

Ei nu au intrvenit!

În Paris, unde poliției i s-a interzis să intervină, cei de aici au rămas la posturile lor (5/19) și au privit confuzia unui major ambuteiaj. Automobile, camioane și autobuze erau îngrămădite, în timp ce poliția verifica permise, faruri, frâne, oglinzi retrovizoare și sașiul motorului. Aceasta a fost modalitatea lor de a manifesta intoleranță față de întârzierea guvernului de a le rezolva cererea pentru creșteri salariale.

Marșul tineretului în Berlin

Timp de luni de zile a existat teama că marșul Whitsuntide (28 mai) al tineretului german din Berlin va aduce acțiuni violente. S-a afirmat că în timpul acesta comuniștii plănuiau să pună stăpânire pe tot orașul. În Berlinul de Vest 13.000 de polițiști germani și 8.000 de soldați din U.S., Franța și Britania se aflau în alertă de luptă, echipați complet cu arme de luptă și tancuri. Adunarea tinerilor a început pe 24 mai în Zona de Est (comunistă) și a atins punctul culminant, când o jumătate de milion de tineri au făcut paradă prin istoricul Unter den Linden și au năvălit în zonele Occidentale (5/28). Timp de aproape 8 ore tineretul comunist din Berlin a demonstrat dezlănțuit cu devize beligerante,

caricaturi ale liderilor occidentali și cu mari portrete ale lui Lenin și Stalin. Violența amenințătoare nu s-a materializat. Mulți care au observat această demonstrație și-au amintit de manifestări asemănătoare în Berlin, ale tineretului lui Hitler din anii precedenți.

Ilse Koch este pusă în fața unui nou proces

Soția comandantului lagărului de concentrare nazist de la Buchenwald, din timpul războiului, Ilse Koch, a fost eliberată din închisoare în 1949, la recomandarea unui comitet al armatei de revizuire, dar a fost arestată din nou, de autoritățile germane și a fost condamnată (5/25) pentru că a instigat la uciderea prizonierilor

germani din Buchenwald. Procurorul a spus că va aduce dovezi că aceasta a făcut abajururi din pielea umană tatuată a prizonierilor pe care poruncise să fie uciși.

Dispută rasială în Africa de Sud

În pofida faptului că procesul împotriva segregării rasiale este condus de cei din Africa de Sud (5/22) guvernul a anunțat că practica va fi continuată la companiile feroviare deținute de stat. Mai mult decât atât, în Adunarea Africii de Sud a fost înaintată legislația care să „se ocupe de înființarea unor zone separate pentru diferite grupuri rasiale, dacă este necesar, chiar obligatoriu”. Theophilus E. Donges, ministrul de interne, a spus că a fost frecvent confirmat pericolul comunităților mixte, precum au fost

revoltele din Durban de anul trecut. Congresul indian din Africa de Sud a făcut apel la U.N. (5/28), pentru a scoate guvernul în afara legii, spunând că segregarea rasială făcută de acesta este „o provocare serioasă pentru pacea mondială” și un „model sinistru de restricționare a întregii populații non-albe în ghetouri și locații separate, unde aceștia vor fi reduși la statutul de muncitori și sclavi loviți de sărăcie”. Organizațiile non-albe au planificat o „Zi națională de doliu”, ca protest împotriva legislației. Aceasta înseamnă o încetare a activității pentru 24 ore din partea tuturor celor care nu sunt albi, ceea ce ar deranja în mod considerabil activitățile din țară, care depind în mare măsură de muncitorii non-albi. Președintele Congresului indian a spus: „Este mai

bine să protestăm stând înăuntru și rugându-ne, decât să protestăm pe străzi și să fim împușcați”.

Tigrul inundă Bagdadul

Trei mii de case s-au prăbușit în Bagdad, Iraq, când apele furioase ale râului Tigru au încojorat orașul complet (5/17). Inginerii au aruncat în aer șanțurile de-a lungul râului Tigru, pentru a potoli apa învolburată.

Războiul complicat din Burma

Un grup rebel din Burma, Organizația voluntară a oamenilor albi, a oferit o înțelegere

preliminară (5/25) pentru o predare pe tot cuprinsul țării. Se estimează că aceștia numără mai bine de 10.000. Dar aceasta ar însemna doar predarea unuia din trei dușmani majori ai guvernului, căci războiul civil din Burma este complicat, iar comuniștii și cei din tribul Kuren se luptă pentru a-și înființa un stat propriu.

Conferință pentru Asia de Sud-Est

Șapte națiuni ale Federației britanice s-au întâlnit în Sydney, Australia, pentru a lua în considerare ajutorul economic pentru Asia de Sud-Est. Ei au hotărât

(5/17) să pună deoparte un fond de 22.400.000 \$ pentru ajutor, în următorii trei ani, să trimită tehnicieni în Asia de Sud-Est, acolo unde nevoia este cea mai mare, să trimită tineri din aceste țări la universitățile din Federația Britanică și în industrie și să invite țările din Asia de Sud-Est să facă planuri pentru dezvoltare industrială și agricultură modernizată, comunicații și transport. Federația va lua în considerare un ajutor suplimentar pentru aceste dezvoltări în această toamnă

PEACE AND QUIET

„Tot pământul se odihnește și tace”, spune profetul la Isaia 14:7. Cu siguranță, el nu s-a referit la actuala zi tulburată și plină de necazuri. Condițiile tulburătoare din lume țin oamenii și națiunile într-o stare a minții neliniștită. Vor veni vreodată pentru omenire pace și liniște?

Sprânza și dorința tuturor oamenilor care iubesc dreptatea este o lume pașnică. Atunci viața va putea fi cu adevărat plăcută și liniștită. Revista *Turnul de veghere* arată cum și când va veni această condiție prezisă de profet. Ea își bazează dovada și informația pe Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. În această revistă se găsește dovada că înaintea tuturor oamenilor se află o perspectivă glorioasă de viață veșnică, pe un pământ paradisiac. Obțineți un exemplar personal, abonându-vă acum! Un dolar pe an, pentru 24 de numere.

Puteți primi un premiu de trei broșuri scripturale interesante dacă vă abonați până la 1 mai, 1951.

Trimit un dolar pentru abonamentul meu. Înțeleg că dacă îl trimit înainte de 1 mai, 1951, o să primesc gratuit trei broșuri scripturale.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Țară.....

